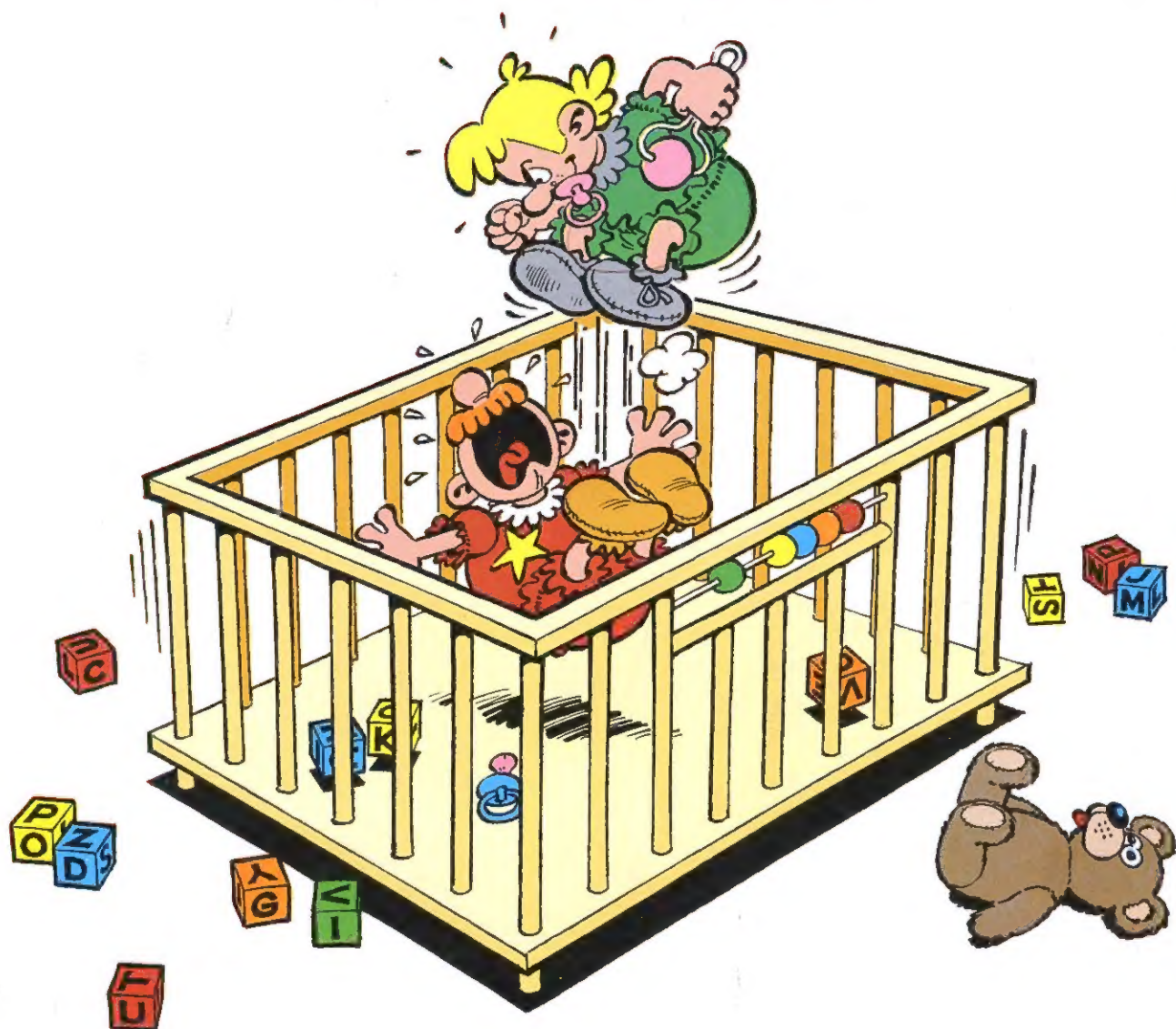

speciaal

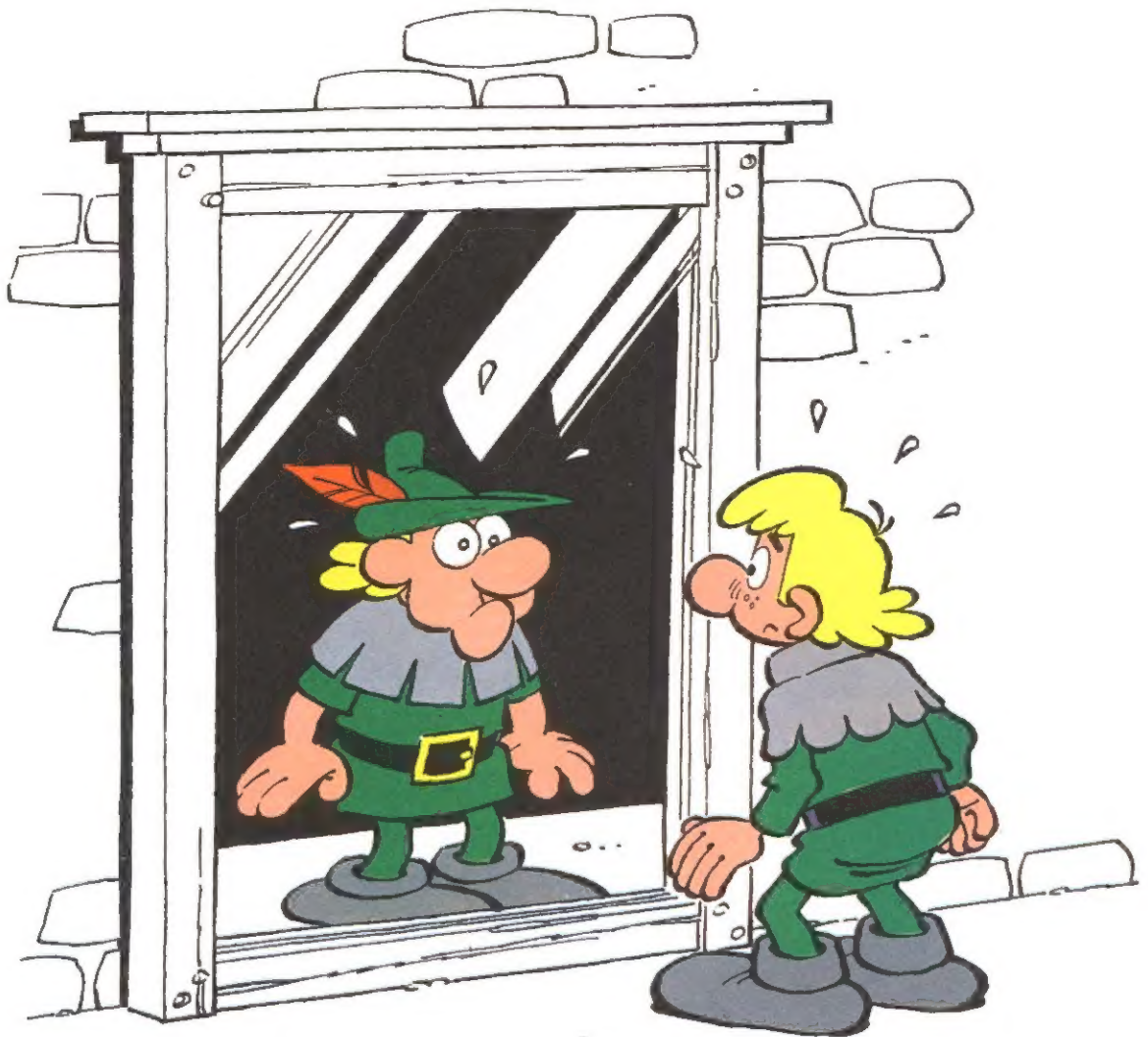
robin hoed

de eerste tandjes
turk & de groot

turk & de groot speciaal robin hoed

de eerste tandjes

DE LOMBARD UITGAVEN
1-11, Paul-Henri Spaaklaan-1070 Brussel

* * *

De hemel sta me bij...

Ik meen dat ik indertijd, toen ik (ongetwijfeld ten gevolge van een misverstand, een andere verklaring is er niet) hoofdredakteur van het weekblad *Kuifje* was, Bob de Groot heb aangenomen vòòr ik de plannen had bekeken die hij had ingediend.

Weet je, een hoofdredakteur is iets heel subjektiefs. Alle kandidaten van wie een voorstel wordt afgewezen door een dergelijk wezen, zullen dat bevestigen. De anderen, wier voorstellen dus wèl zijn aangenomen, spreken niet van subjektiviteit maar van aangeboren genialiteit.

De hoofdredakteur wordt betaald voor zijn subjektiviteit : hij is de eerste, vòòr de lezers en zelfs vòòr de uitgever, die zijn ogen over een tekst of een tekening laat gaan. Hij vindt het goed of niet, afhankelijk van wat hij denkt dat de lezer denkt. En hij moet in z'n eentje beslissen, beseffend dat elke kandidaat-auteur die hij voor zich heeft hem, afhankelijk van zijn antwoord, (voorlopig) voor een weldoener der mensheid zal houden (waarbij men in plaats van 'mensheid', 'auteur' dient te lezen) of voor een kwaadaardige idioot.

De hoofdredakteur die zich te vaak vergist vliegt eruit. Dat gebeurt vooral als hij een nieuw werk dat hij moest beoordelen als rommel bestempelt. Hij zegt dus nee, de verontwaardigde auteur stapt met zijn prentjes naar de konkurrentie die schatten verdient met de rommel in kwestie. De slechte hoofdredakteur, die dus niet had ingezien dat hij met gouden rommel te maken had, wordt werkloos, en dat is dat.

Het is gewoon een kwestie van een goede neus. Die neus is een merkwaardig orgaan, dat op uiterst grillige wijze te werk gaat. Die neus zit ergens heel diep in je verborgen en blijft daar onbeweeglijk en zwijgend zitten in acht van de tien gevallen. Maar zodra hij enige opwinding bespeurt begint hij luid *tuut-tuut* en *bzzzz-bzzzz* te doen en flitsen er overal lampjes aan. Zeker anatomisch gezien is dit een hoogst merkwaardig verschijnsel.

Toen Bob de Groot tegenover me kwam zitten en me grijnzend aankeek met een blik of hij me te grazen wilde nemen (hoezo 'of hij mij me...' ? Hij hééft me te grazen genomen !) hoorde ik talloze *bzzz-bzzzz's* en *tuuut-tuuuuts* in mijn diepste innerlijk. Maar ik liet niks merken omdat ik, mócht ik zijn werk willen kopen, het dan in ieder geval goedkoper kon krijgen. Deze onbeschaamde de Groot had vervolgens de verwaandheid mij zijn schetsen te tonen.

Dat was een misselijke streek. Want als je toch al op het punt staat in lachen uit te barsten en je alleen maar inhoudt om de prijs zoveel mogelijk te beperken, is dat heel slecht voor de slokdarm.

Ik zei zonder een spier te vertrekken tegen Bob de Groot dat het "och ja, niet slecht was", maar dat hij, "nou ja, dat hij een test moest doen, omdat je het tenslotte nooit zeker weet. En dat je, ook al waren die twee of drie eerste pagina's dan ook helemaal niet kwaad, niet wist hoe zoiets op de lange duur zou zijn, wat betreft het verhaalritme en zo"

Terwijl hij me met stijgende ironie in de ogen aankeek verklaarde de onverdraaglijke Bob de Groot dat hij, wat dat betreft, geen enkele twijfel koesterde en dat hij maling had aan mijn terughoudendheid omdat hij een tekenaar had om zijn ideeën te illustreren. En dat die tekenaar de koning van de lach persoonlijk was en in staat was de flauwste grappen tot een hoog niveau te verheffen. (Ook al verzong de gruwelijke Bob de Groot, naar eigen zeggen, nimmer een flauwe grap...).

Ik vroeg dus de koning van de lach persoonlijk te spreken.

Daarop kwam een lange sladood met een dieptreurige uitdrukking op het gelaat binnen en nam, zonder een woord te zeggen, plaats naast de weezinwekkende Bob de Groot. Ik stond al op het punt mee te delen, gebruikmakend van mijn neus en mijn subjektiviteit, dat het me bijzonder speet, toen ik de blik van de tekenaar achter diens bril in het oog kreeg (hij heette, niet dat het er wat toe doet, Turk)... Deze blik lachte. Die blik schudde zelfs van het lachen. De rest van het gezicht bewoog niet. Maar vergeleken met déze blik was het gedrag van de infame Bob de Groot, van wie ik meende dat hij me voor de gek hield, een toonbeeld van eerbied. Wie nooit de blik van Turk heeft zien lachen, weet niet wat men voelt als men zich afvraagt of zijn gulp openstaat maar niet naar beneden durft te kijken om te zien of het zo is...

Intussen was het gesprek, met die boosaardige de Groot en die angstaanjagende Turk tegenover me, onmogelijk geworden. Met het zweet op het voorhoofd heb ik ze laffelijk gezegd dat het goed was, dat ze hun gang konden gaan, dat hun pagina's met ingang van de volgende minuut te laat zouden zijn. (In theorie worden er boetes geëist als je te laat bent met inleveren. Dat bedrag kan de redactie dus van de honorering aftrekken. Althans, als ze de moed daartoe heeft. Van zijn nooit betaalde boetes heeft een vent als Dany indertijd een huis laten bouwen. Maar dit terzijde). En Bob de Groot en Turk verlieten mijn bureau.

De dag daarop begonnen ze de gags van *Robin Hoed* te leveren. Het werd een sukses, en mijn reputatie als ontdekker van talent was verzekerd.

Ik zou eraan willen toevoegen (zelfs als dat jullie koud laat, maar gun me alsjeblief dat kleine genoeg) dat Bob, Turk en ik goede vrienden werden en bleven vanaf de eerste gags die jullie onder ogen kwamen. En het sukses van hun held, dat sindsdien alleen maar groter is geworden, heeft aan die vriendschap niets veranderd. Het is natuurlijk al heel leuk als je deelt in de glorie van een van onze papieren helden, maar het wordt nog veel mooier als je daarbij ook nog een paar aardige jongens ontmoet, waarvan je weet dat ze nog heel wat in hun mars hebben, die de 'top' bereiken maar bovendien 'altijd zo gewoon zijn gebleven'...

Michel Greg

MIST IN NOTTINGHAM

DIT IS HET KASTEEL VAN NOTTINGHAM...

DIT IS DE BINNENKANT VAN HET KASTEEL VAN NOTTINGHAM...

... EN DIT IS DE SHERIFF VAN NOTTINGHAM...

MAAK U TOCH NIET ZO DRUK OM DIE HALVE GARE, SHERIFF!

HALVE GARE?

DIE HALVE GARE DOET NIETS ANDERS DAN MIJ HET LEVEN ZUUR MAKEN!

HALVE GARE!

MAAR IK KRIJG HEM WEL! MENEER DAAGT ME UIT? ALS DAT ZO DOORGAAT NEEMT IEDEREEN ME NOG VOOR EEN...

HALVE GARE!

(GEMEENZ: LACHWEKKEND EN ONBETROUWBARE PERSOON)

WAT? IK EEN HALVE GARE?

MANNEN! GOOI HEM IN DE KERKER!

?!

HALVE GARE !!!

EN WAT ROBIN BETREFT...

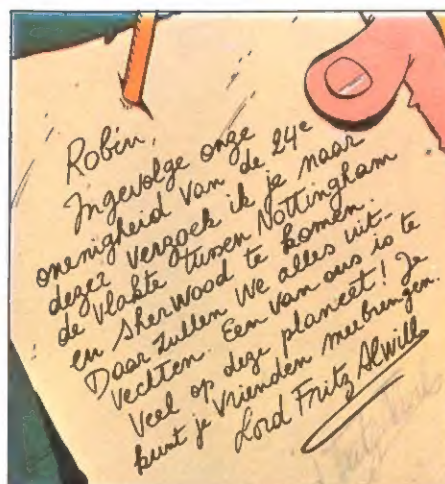
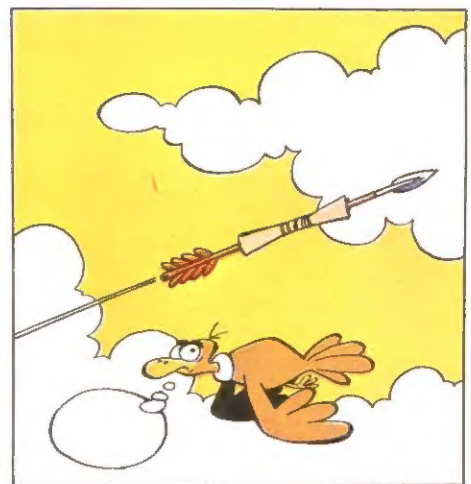
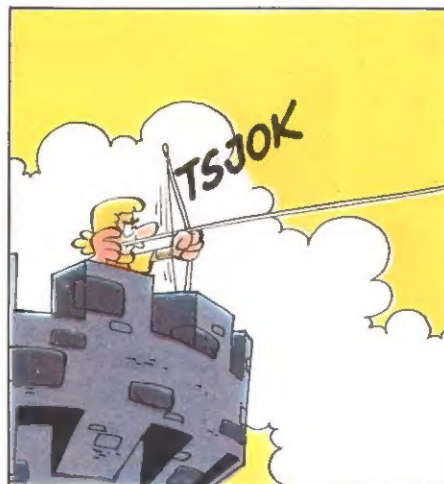
SHERIFF! SHERIFF!

JA, WAT IS ER NU WEER?

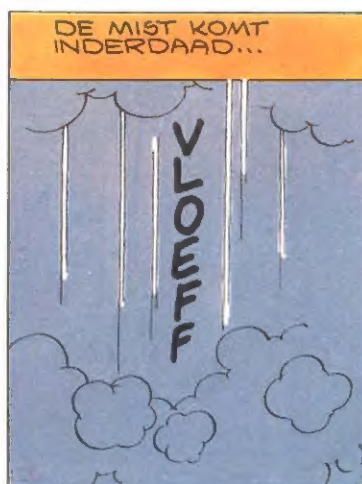
SHERIFF!

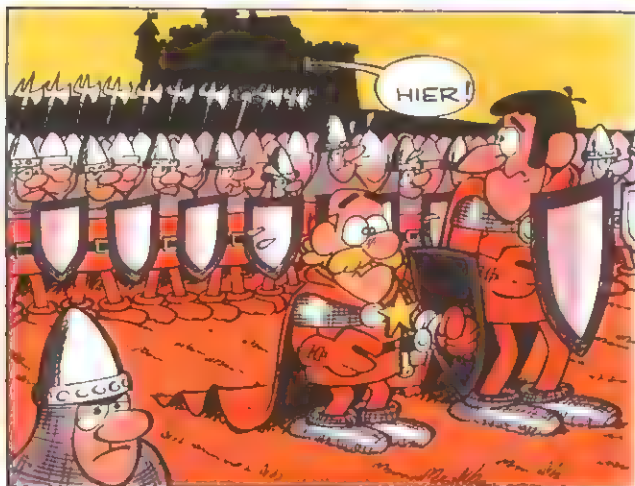
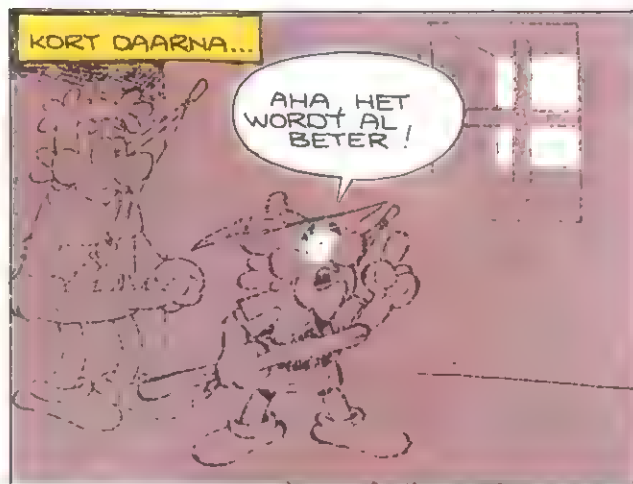

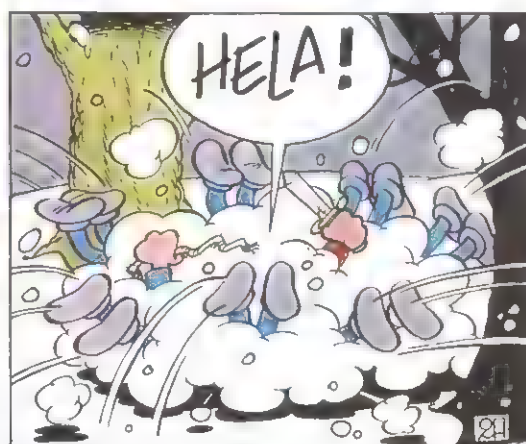

KROEIEKX!!!

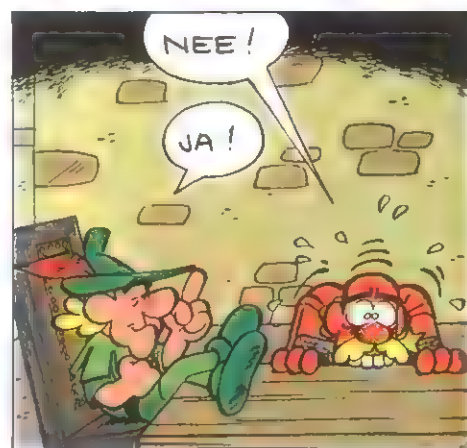

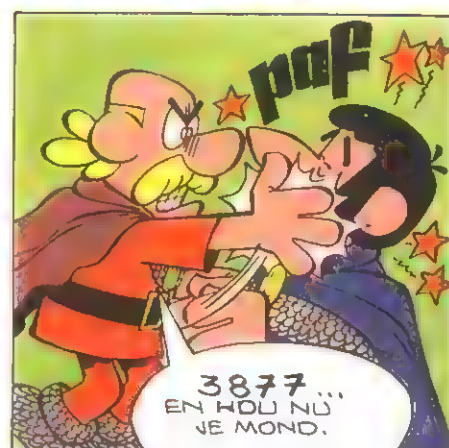
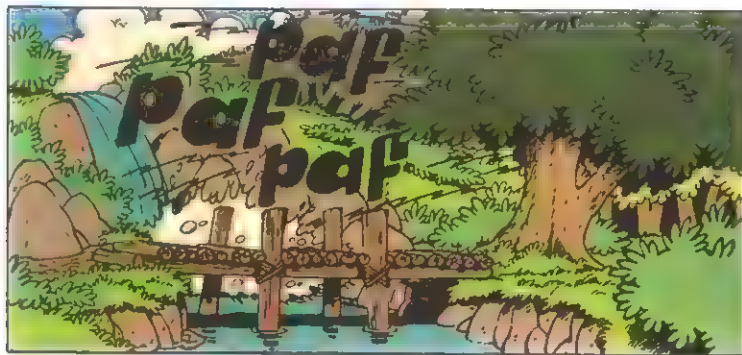

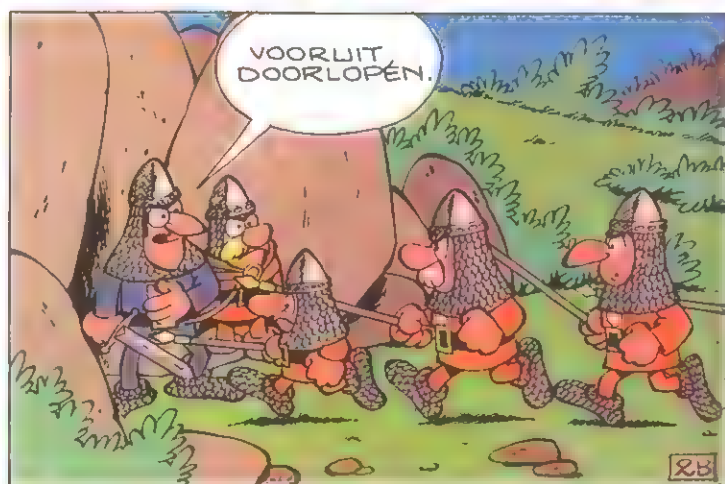
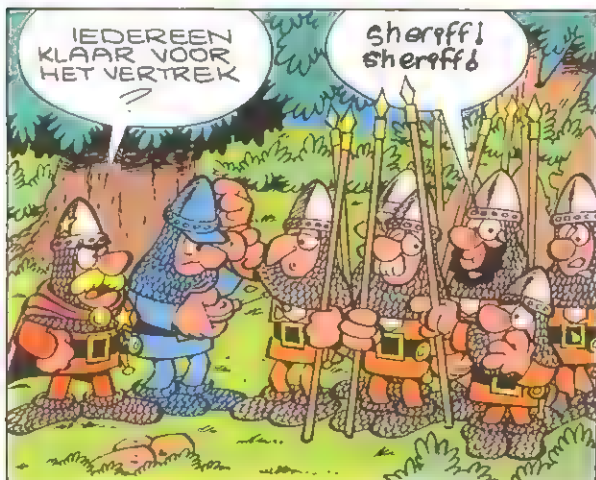

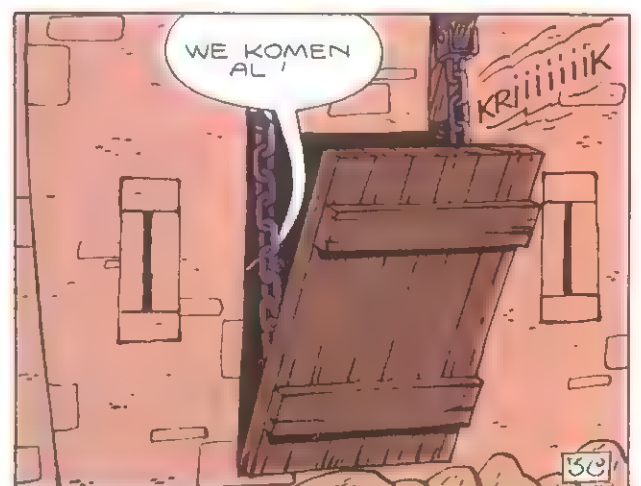
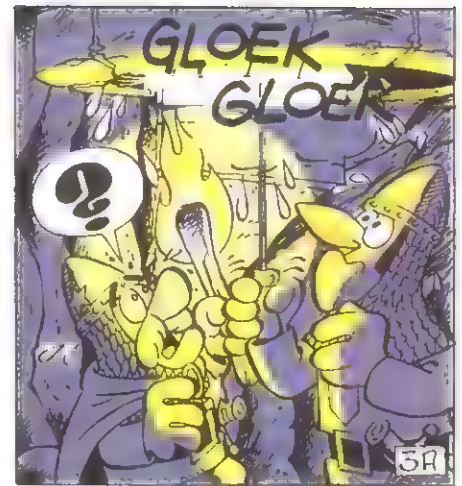
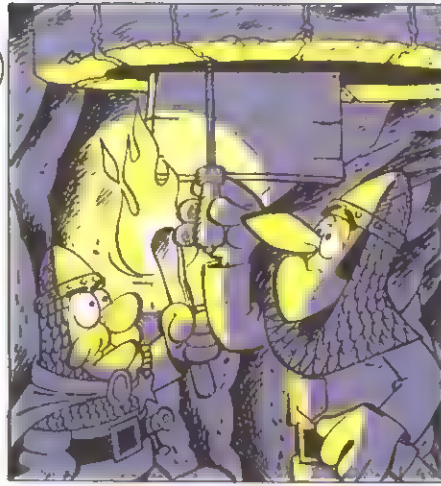

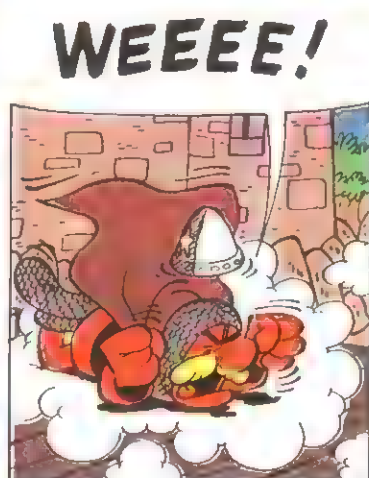
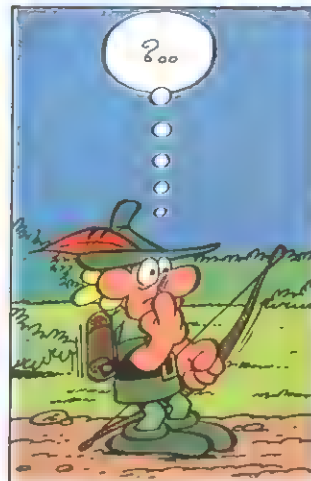

HET IS WEER LENTE IN SHERWOOD. DE RUST IN HET WOUD WORDT SLECHTS VERSTOORD DOOR ENKELE VERTROUWDE GELUIDEN.

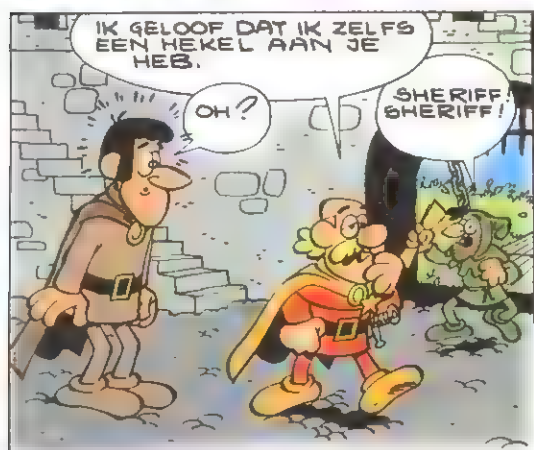
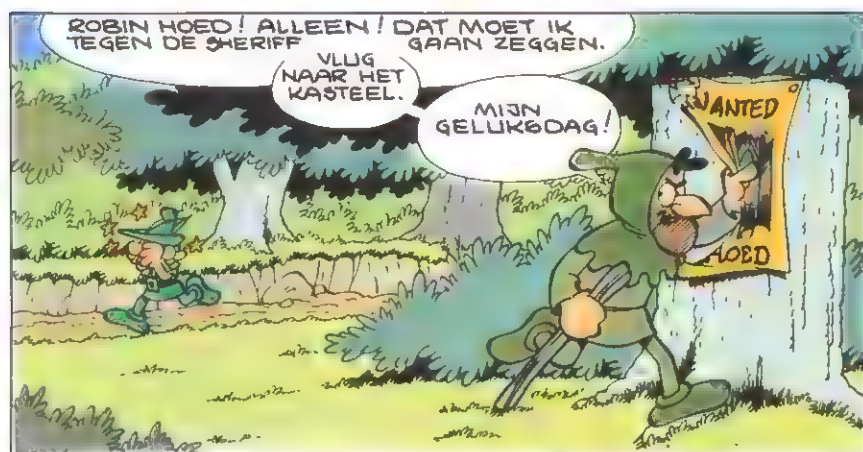

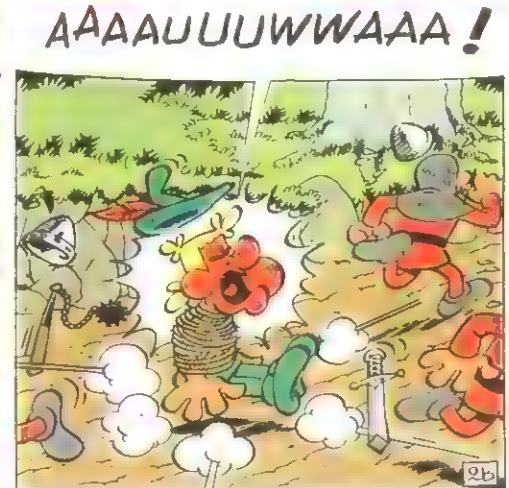
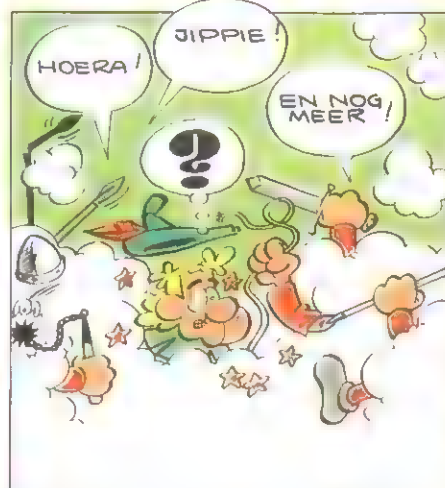

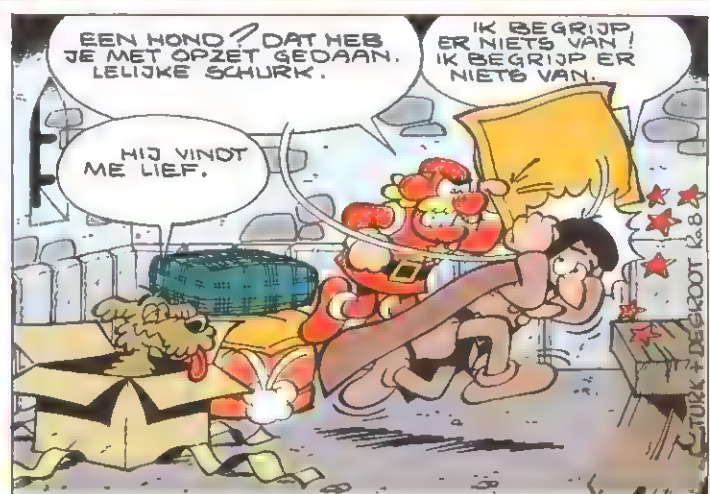
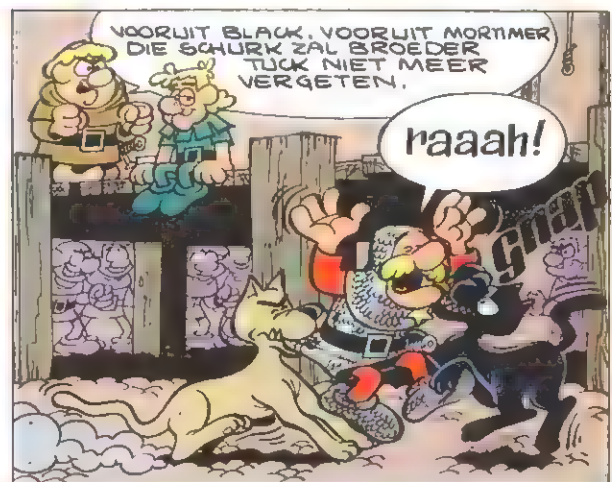
...EN DE SHERIFF NAAR ZIJN KASTEEL...

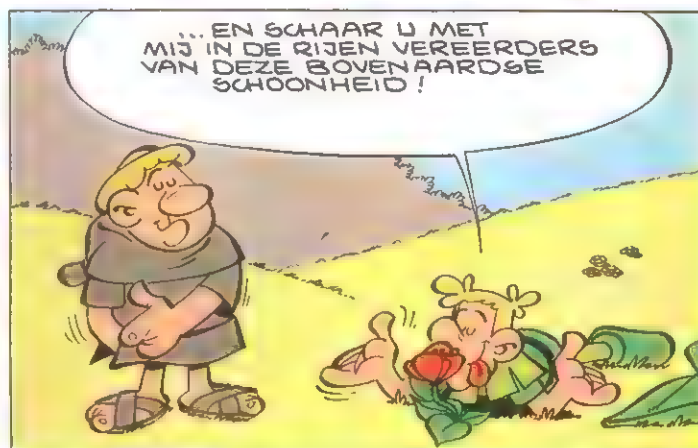
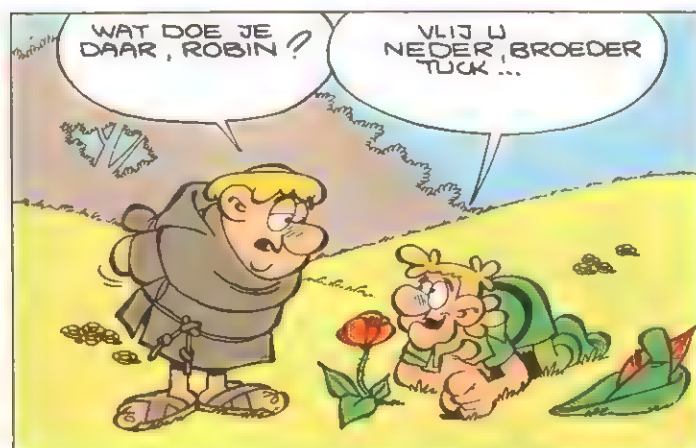
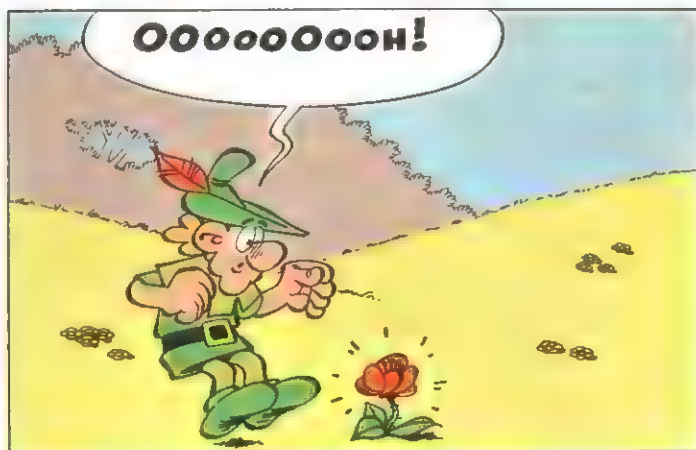

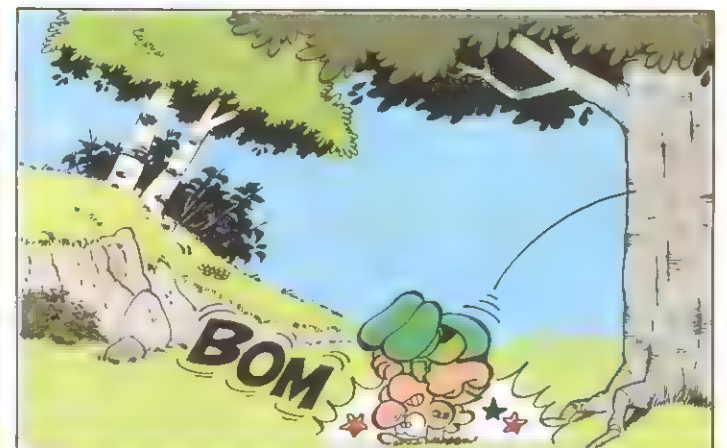
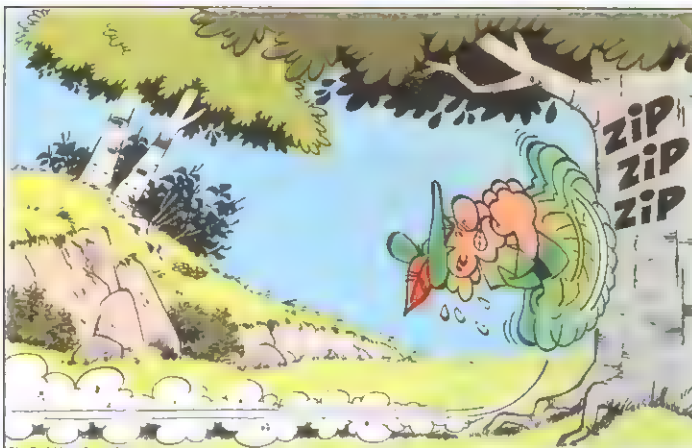
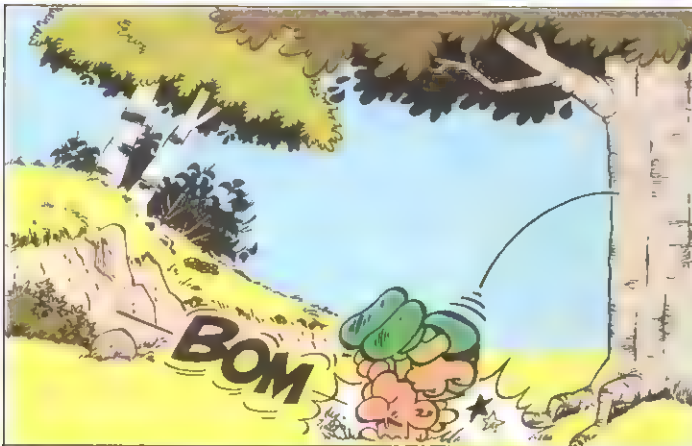
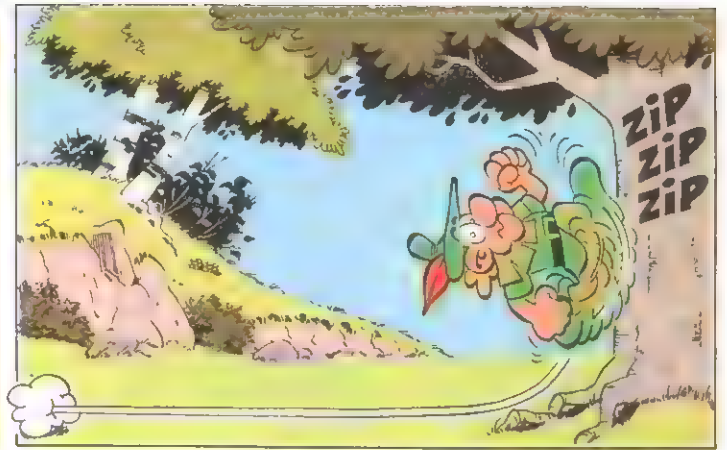
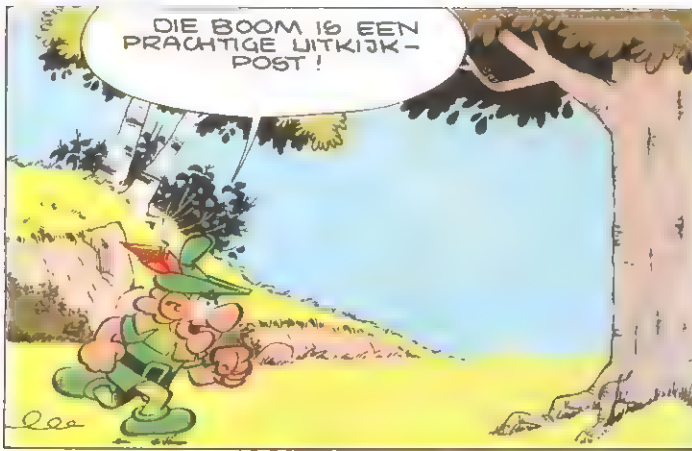

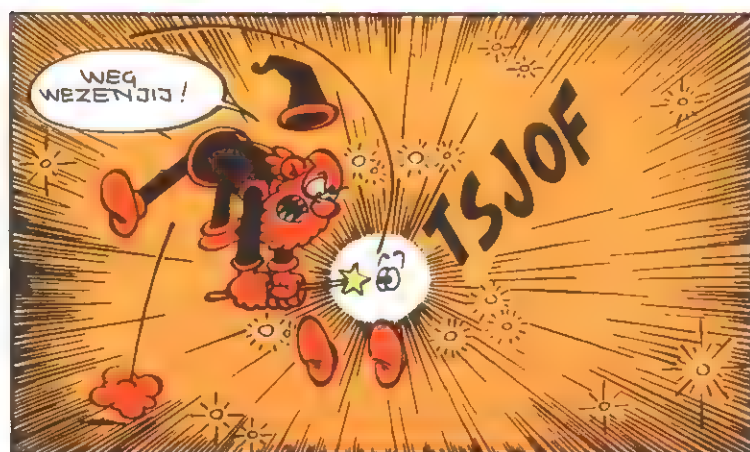
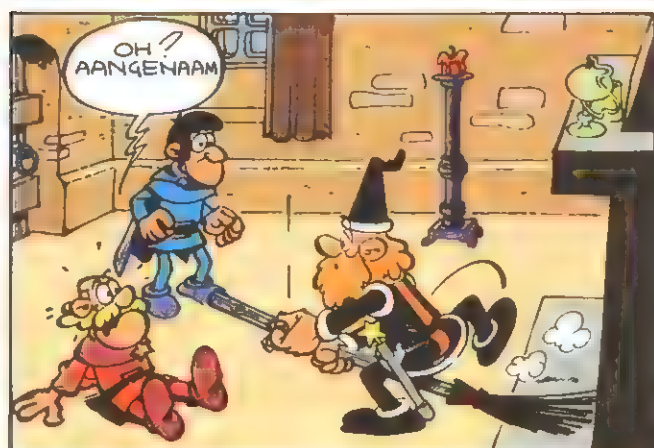

DERDE POGING

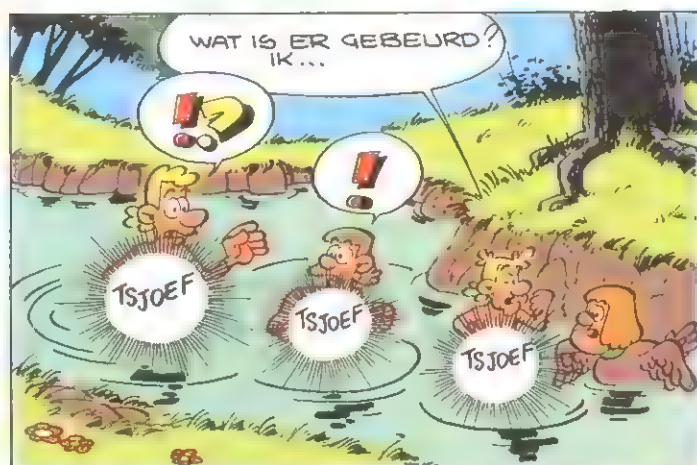
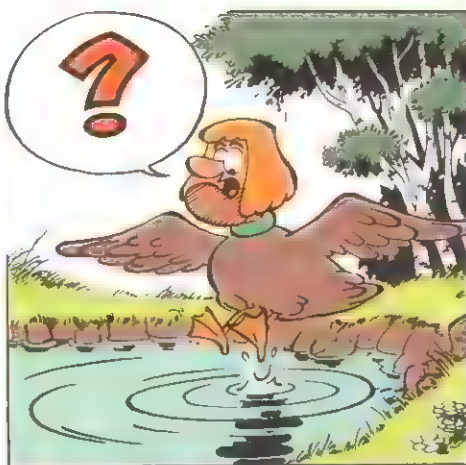

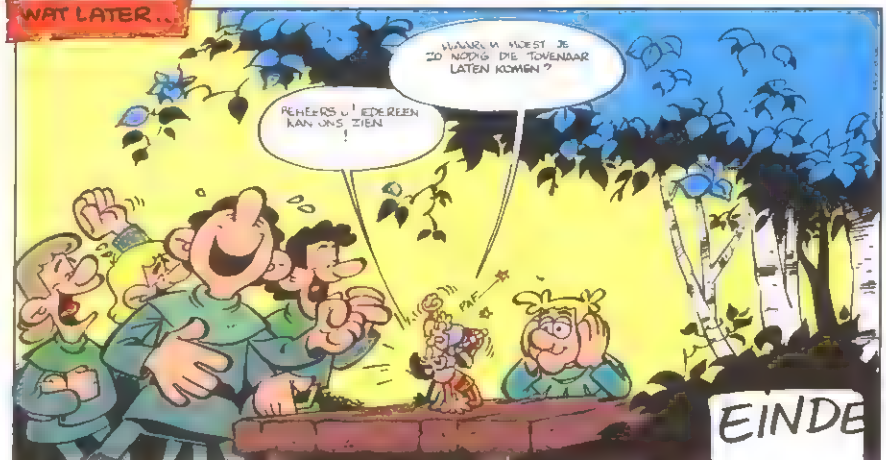
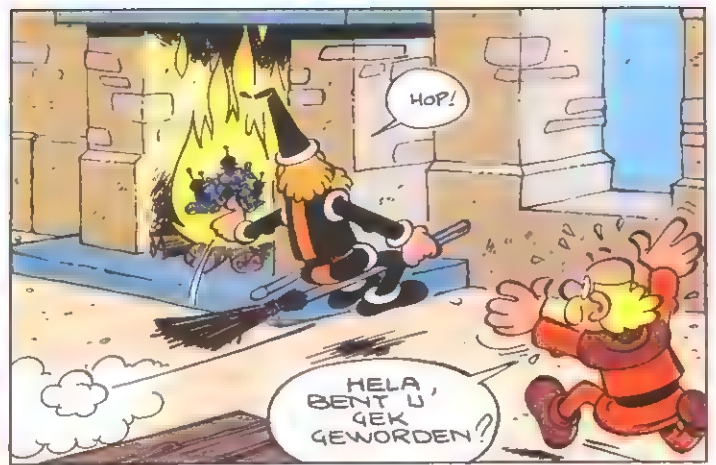

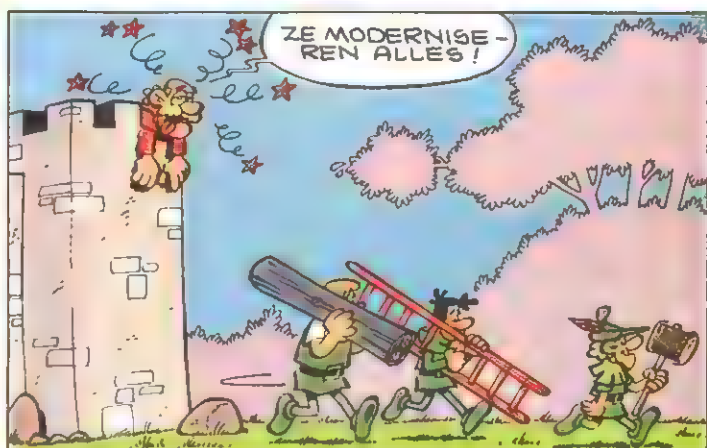
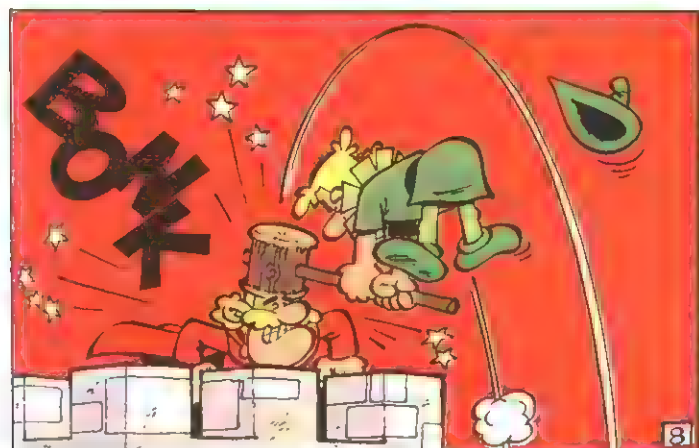
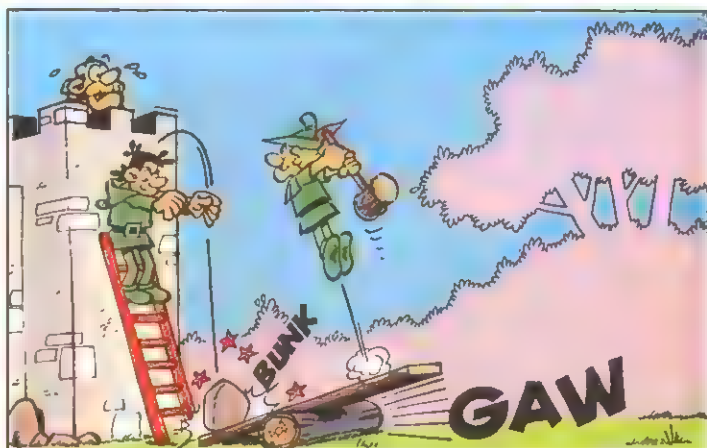
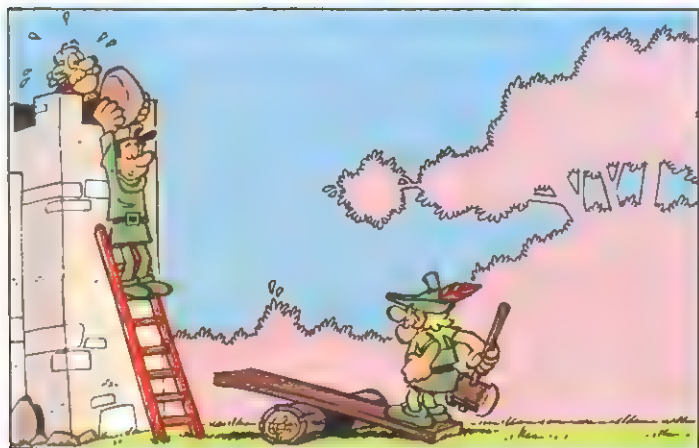
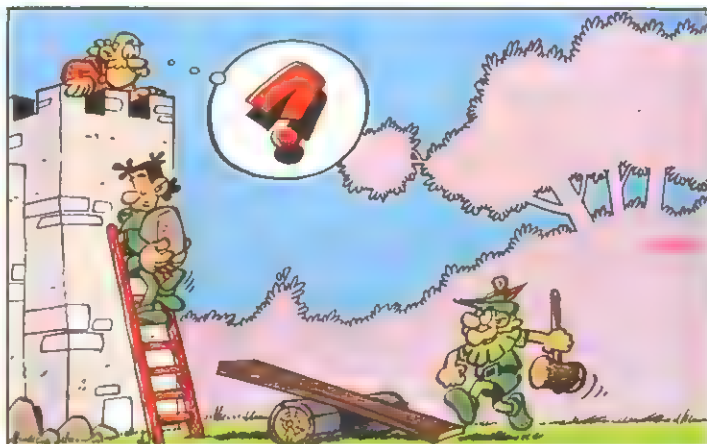
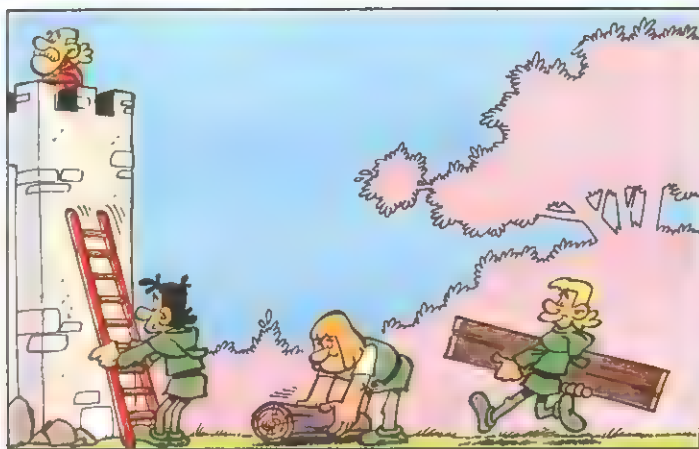

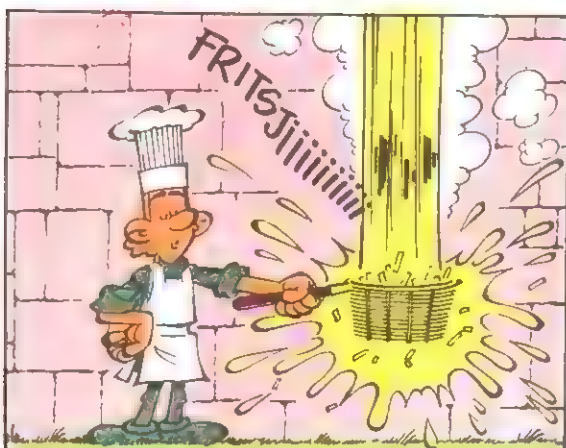
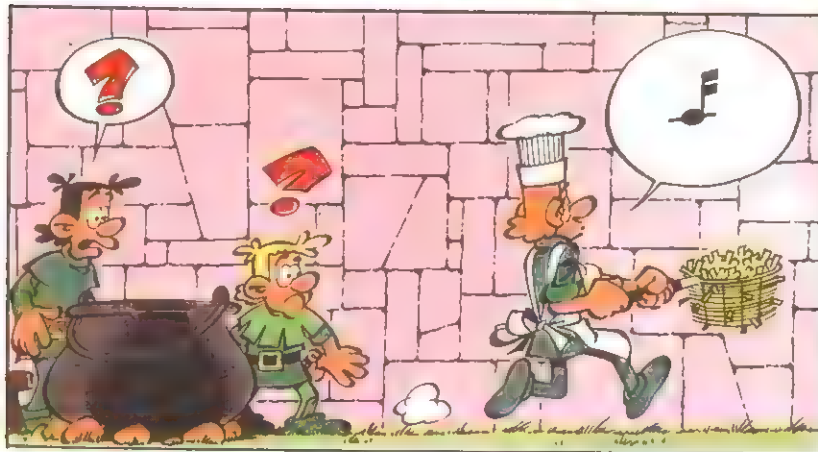

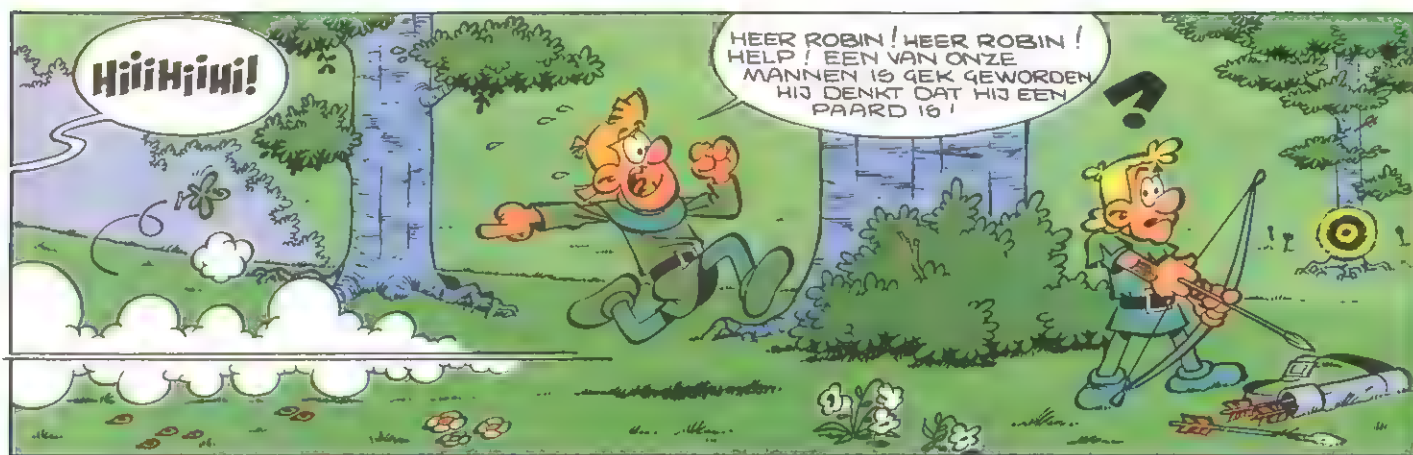

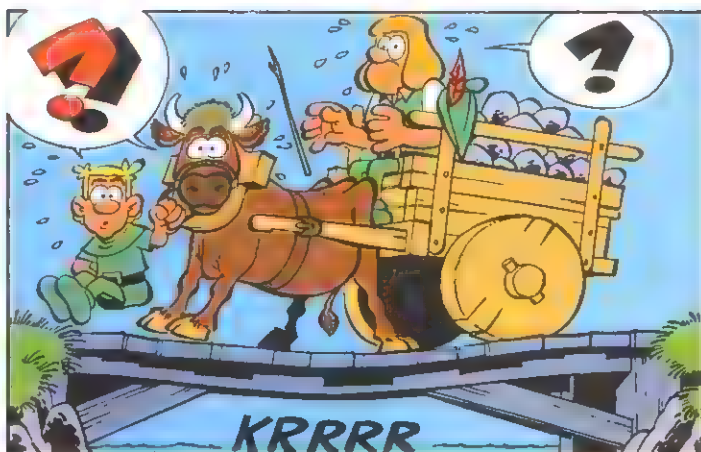
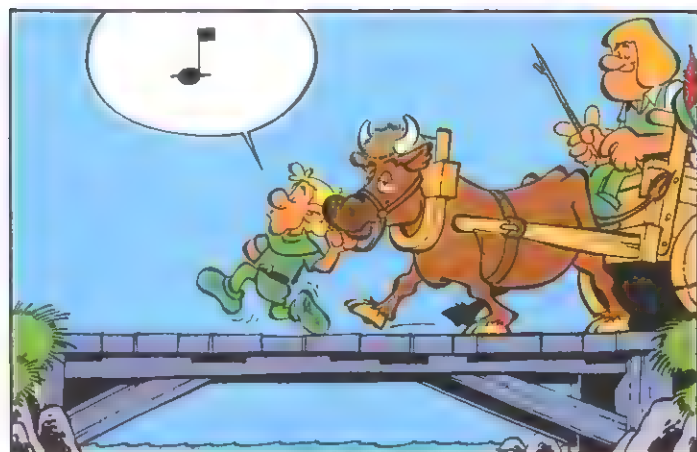
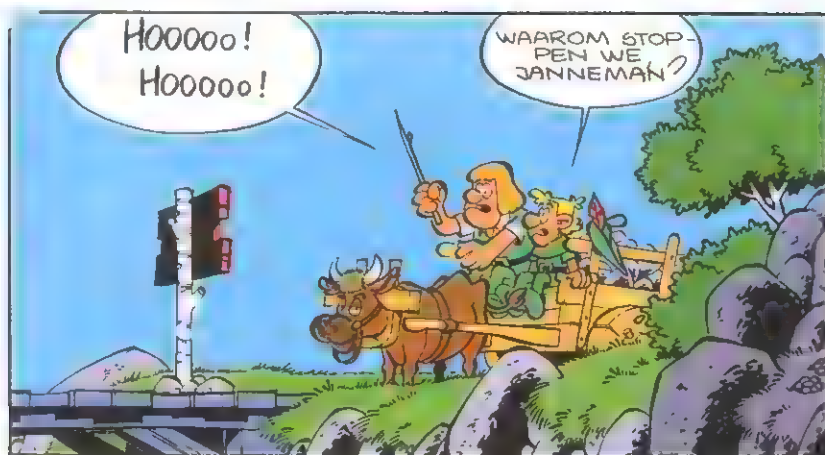

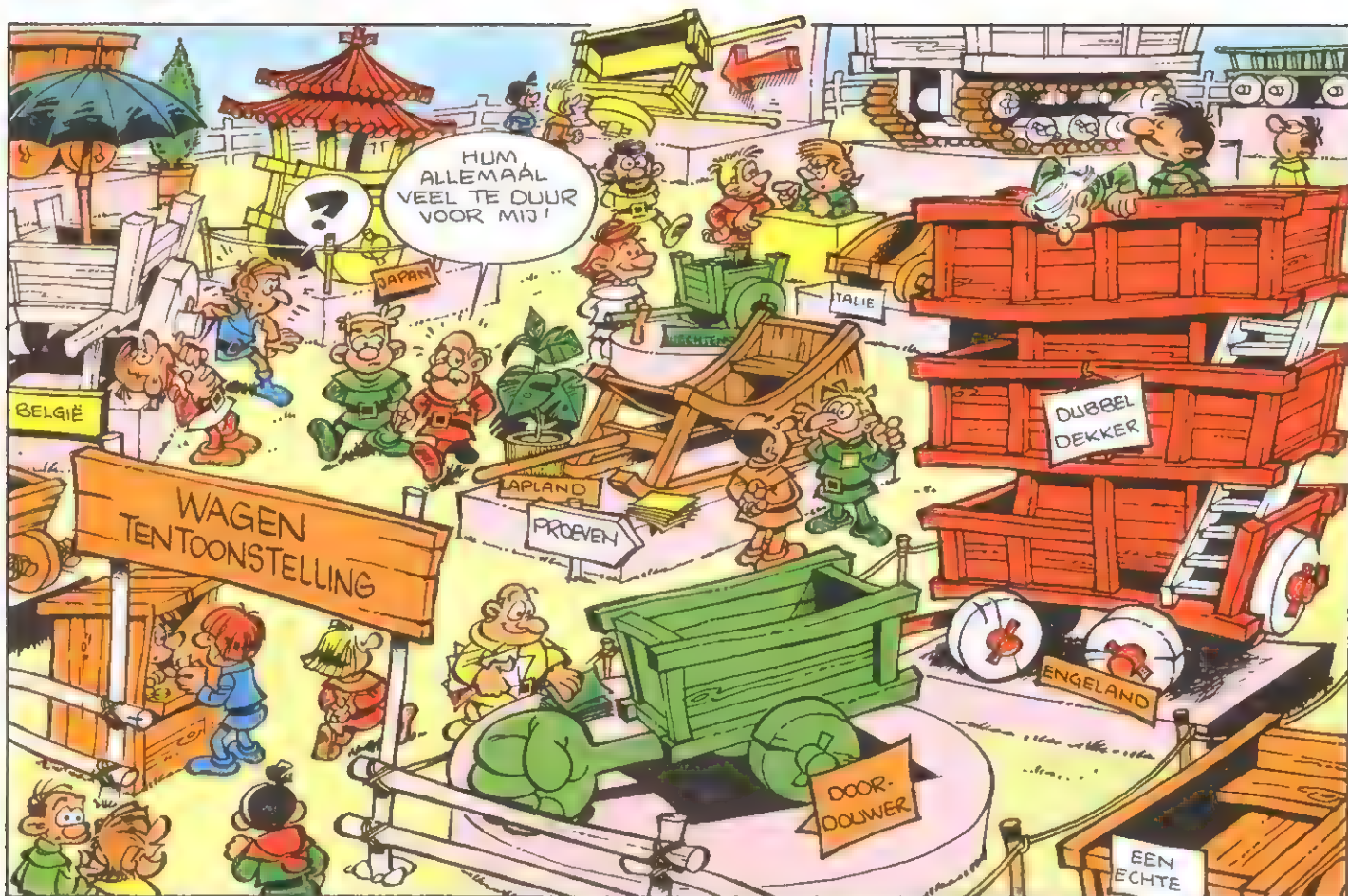

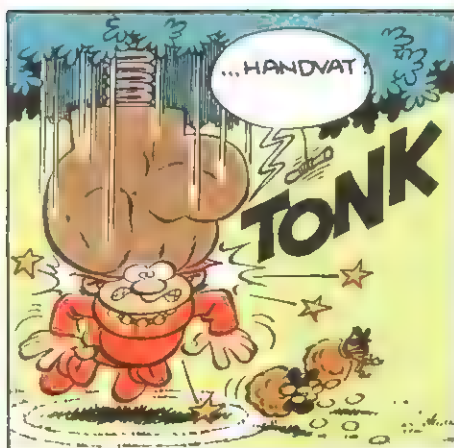
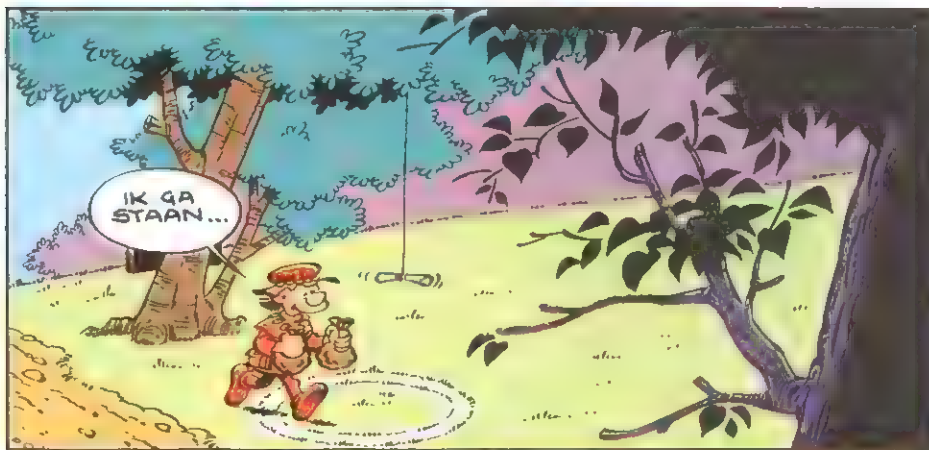
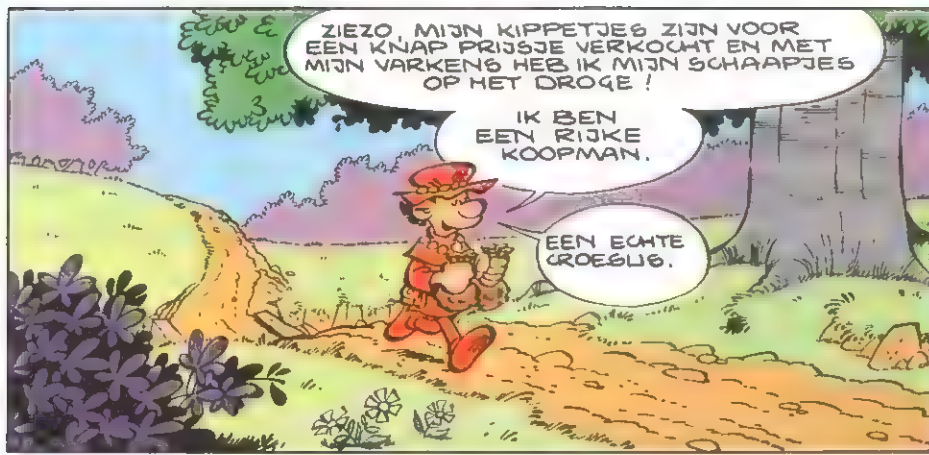

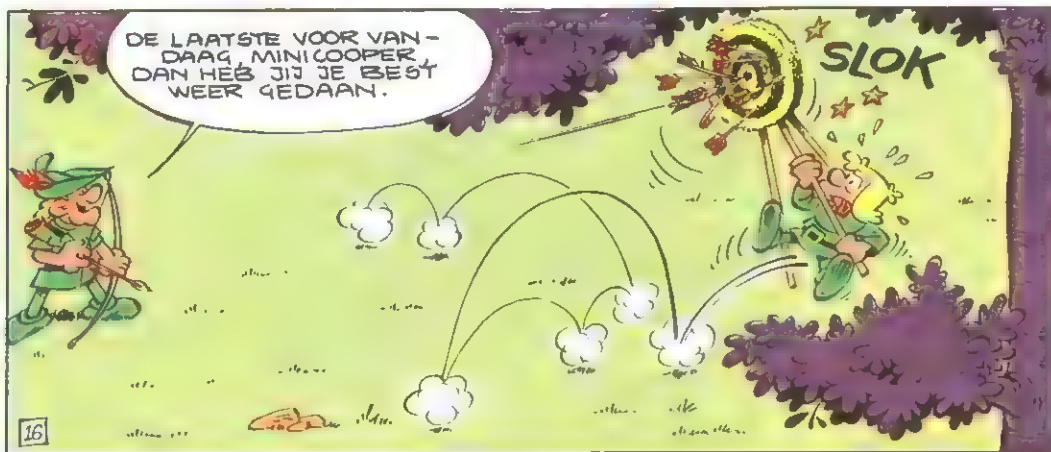
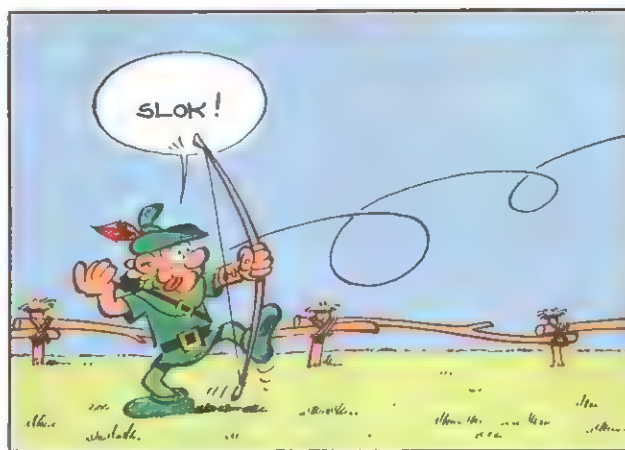
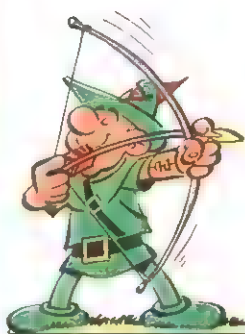

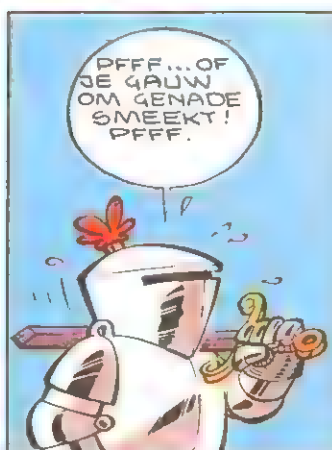
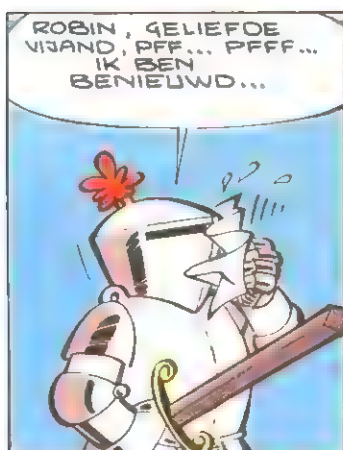
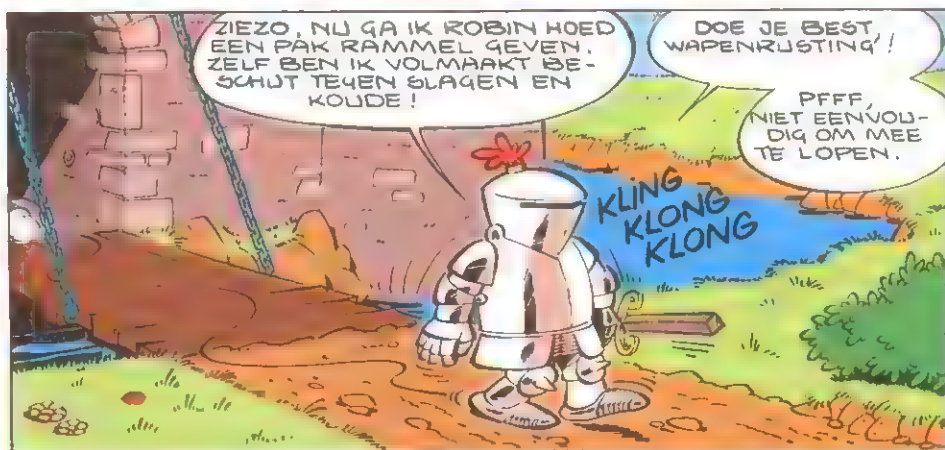
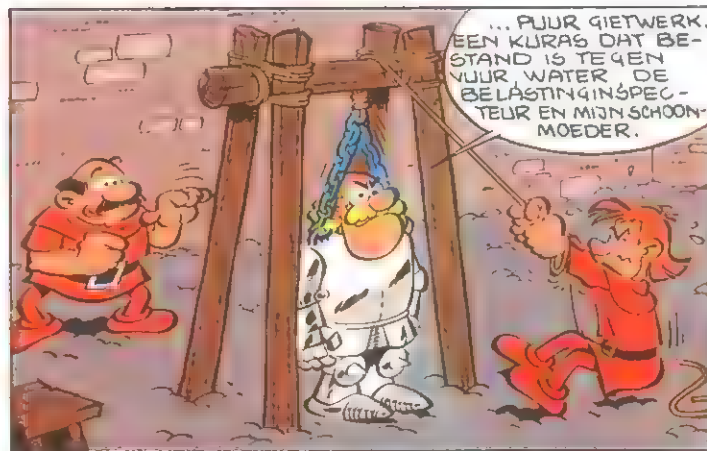

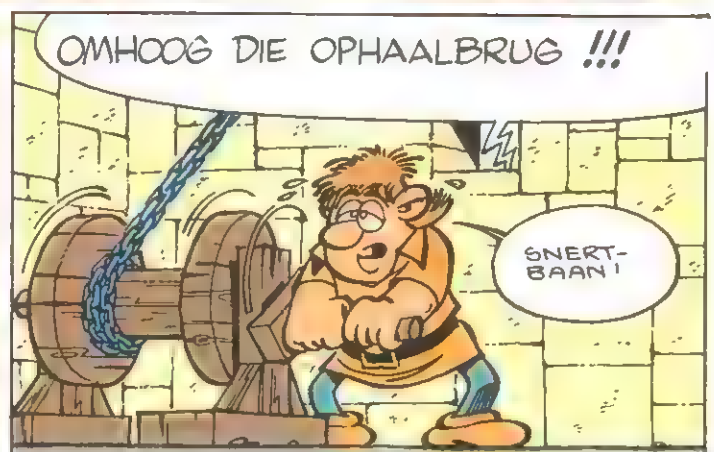
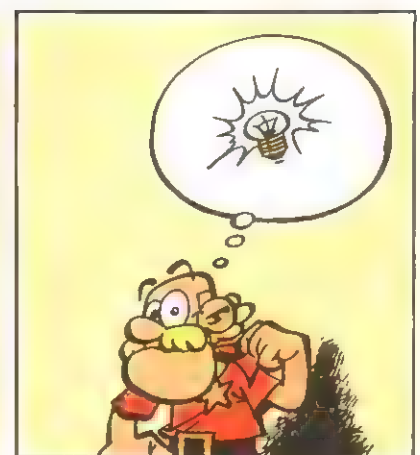

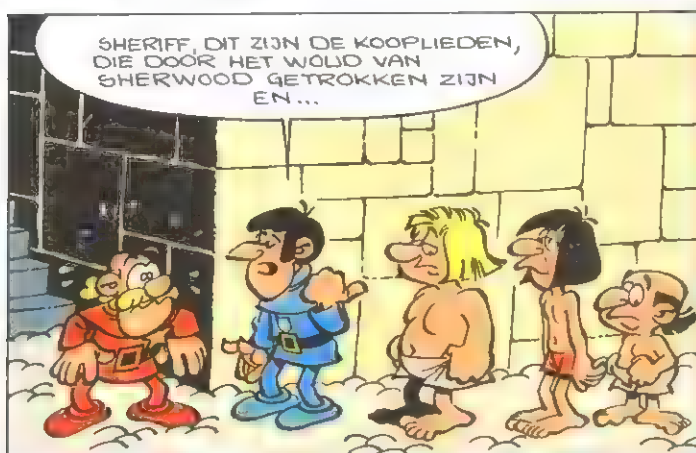

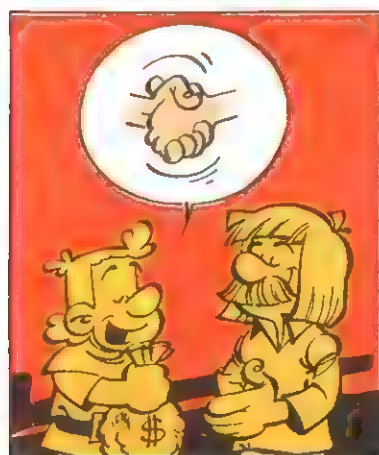
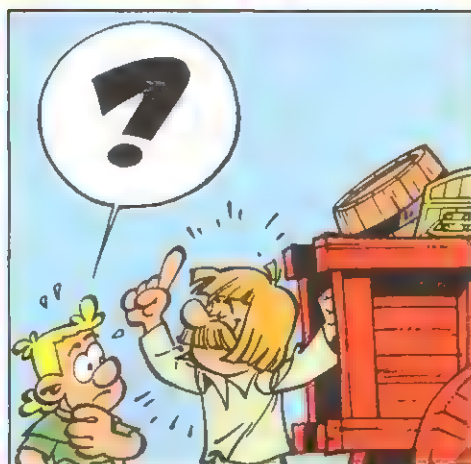
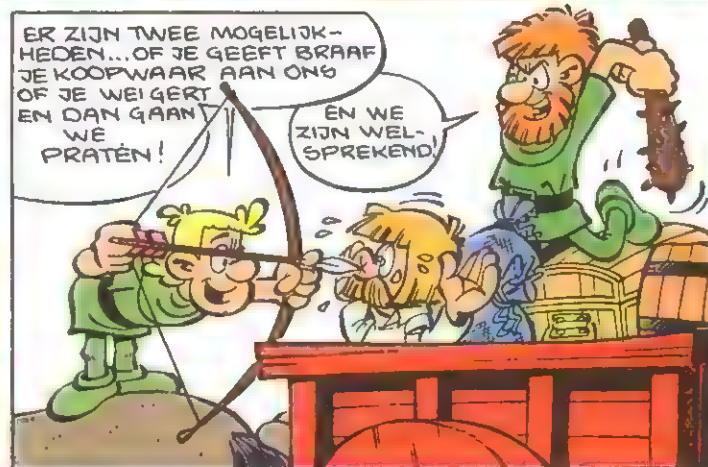

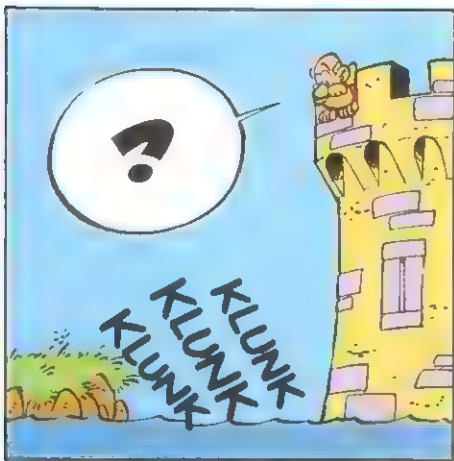
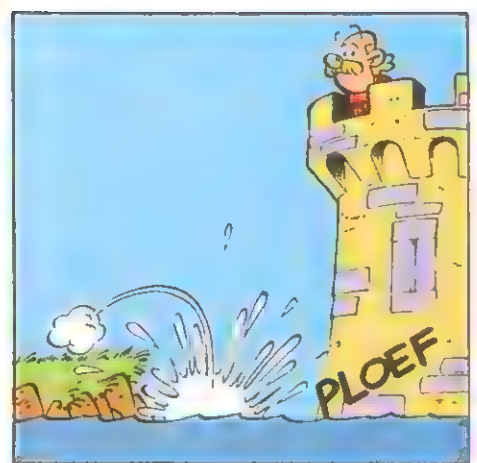
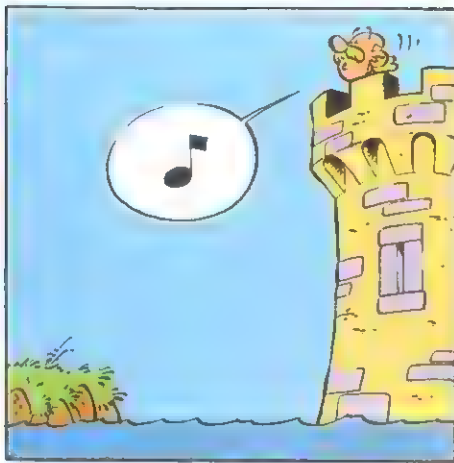

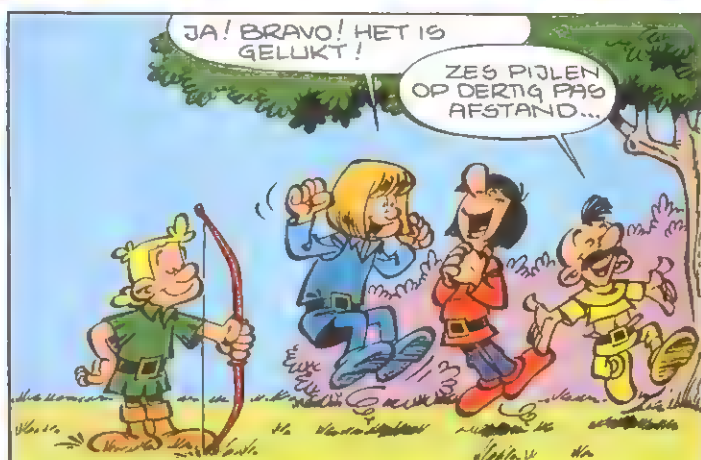

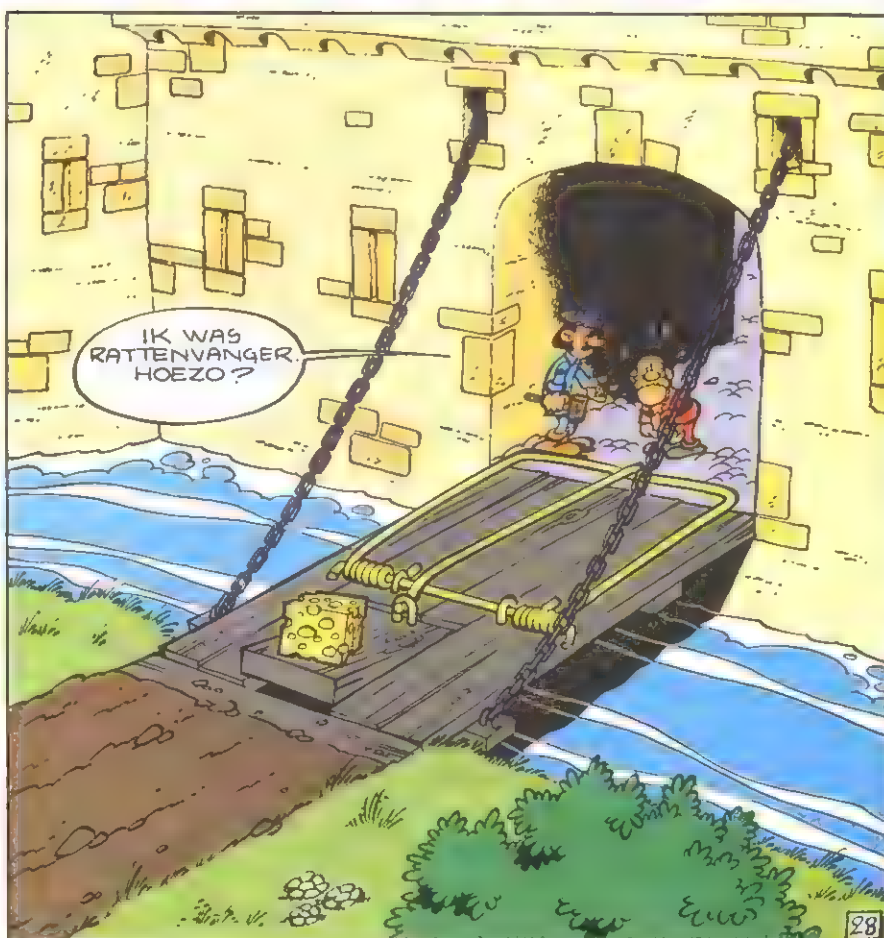

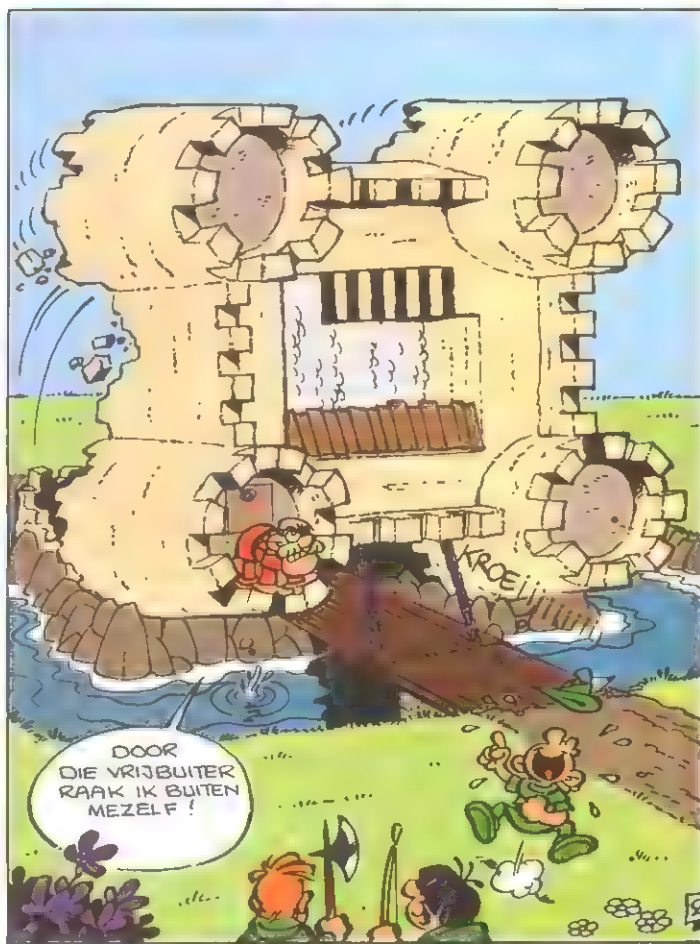

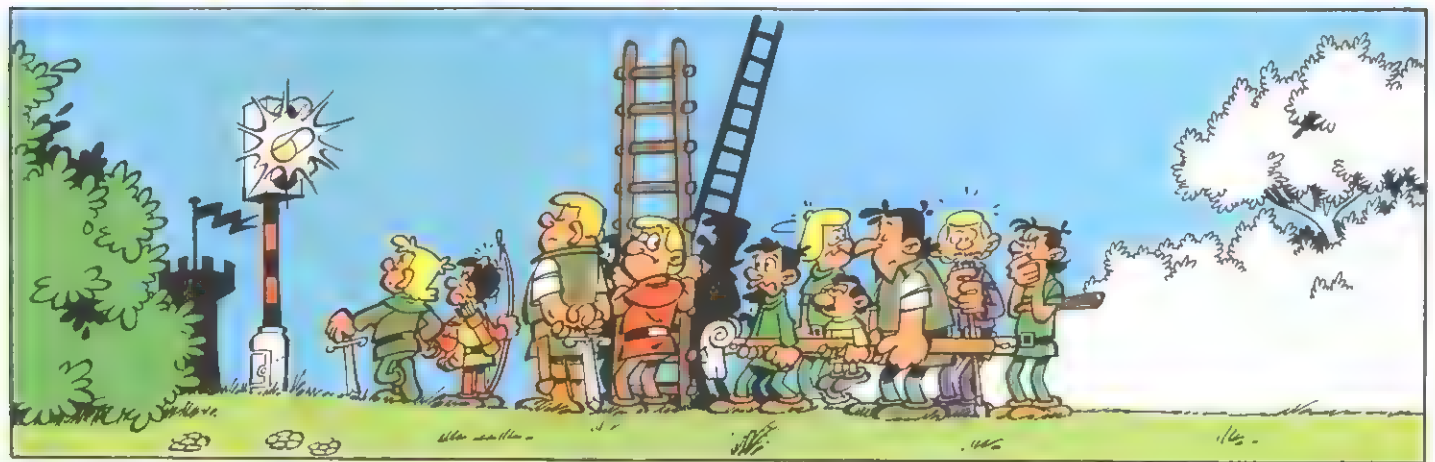
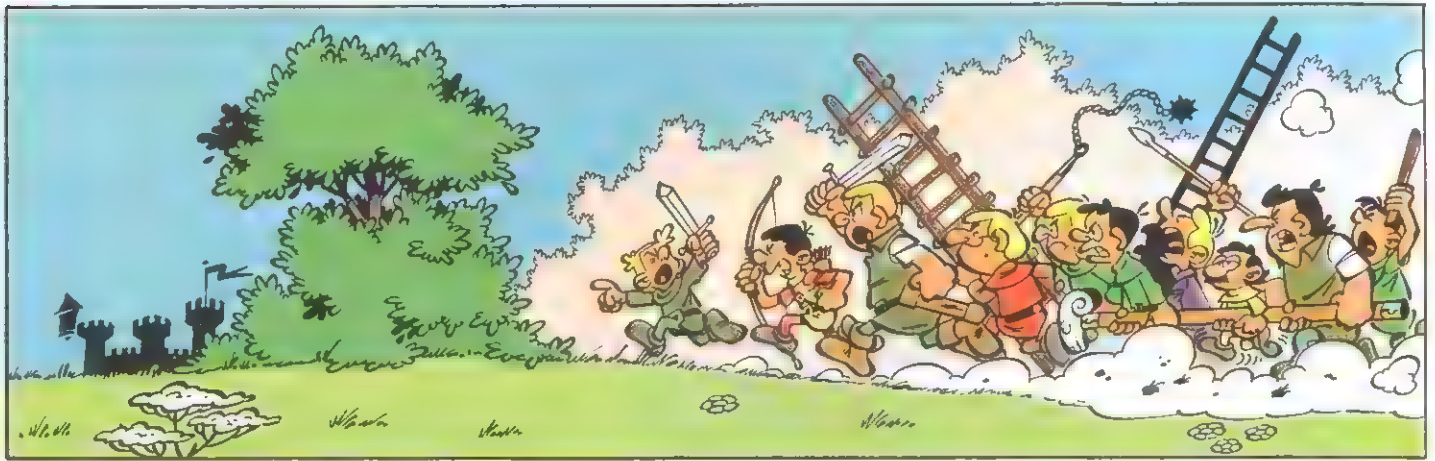

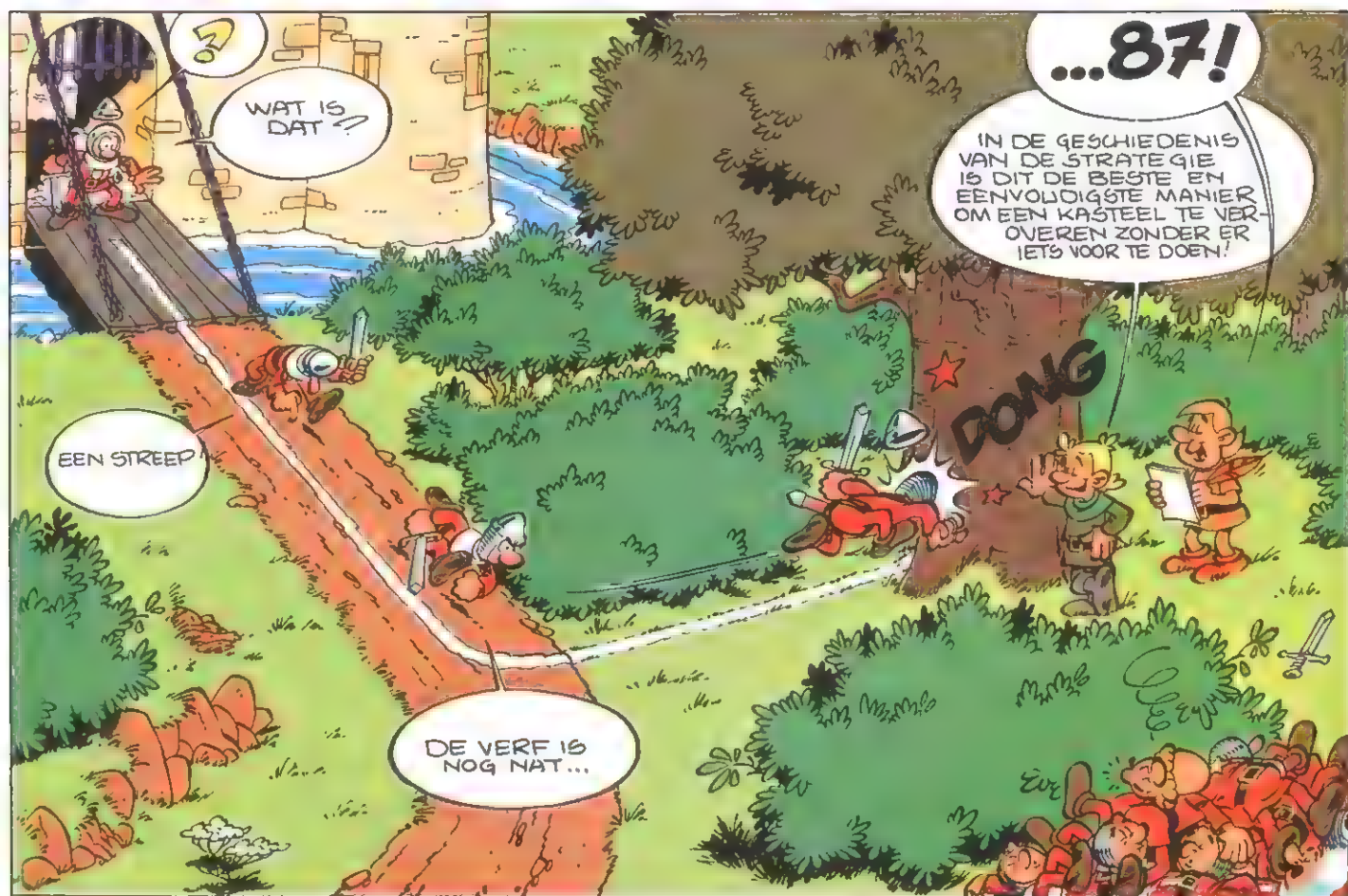
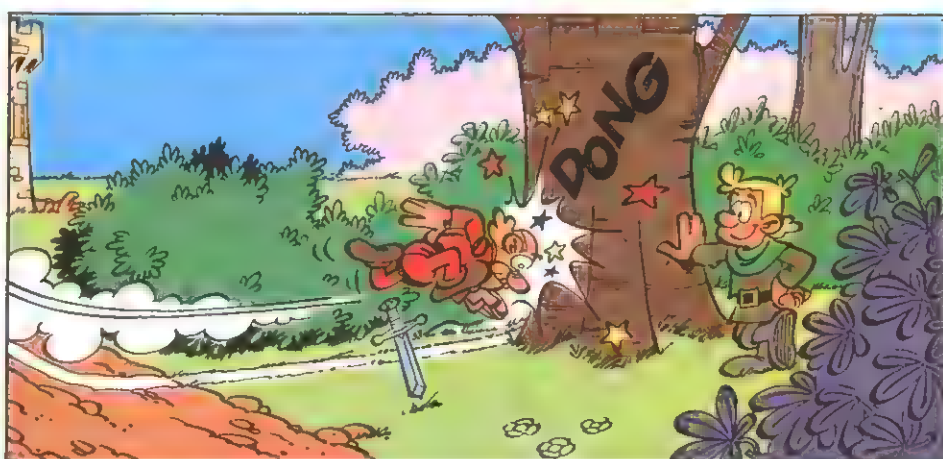

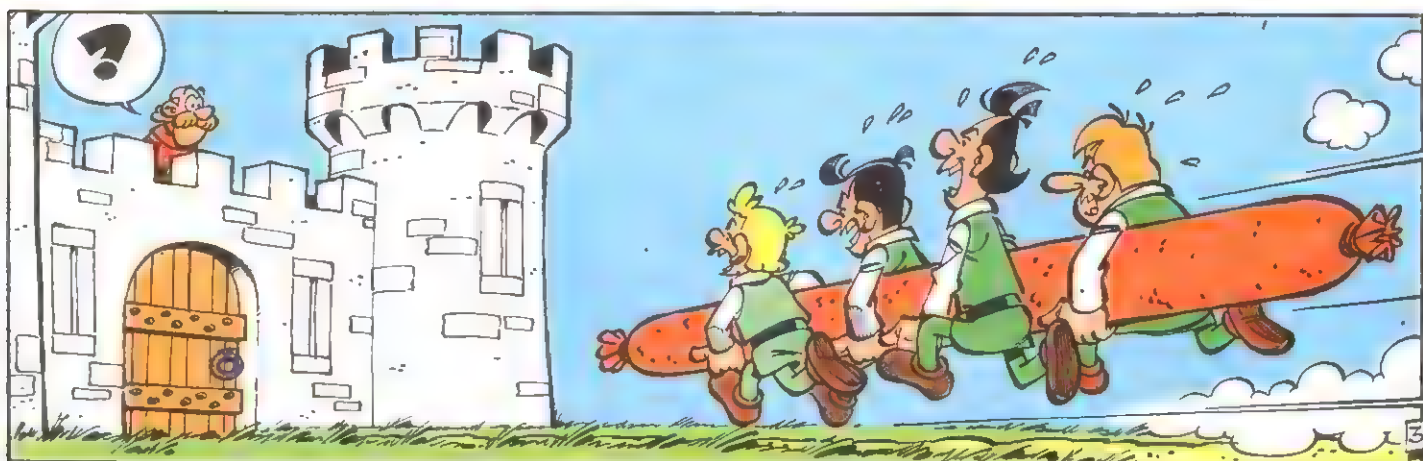
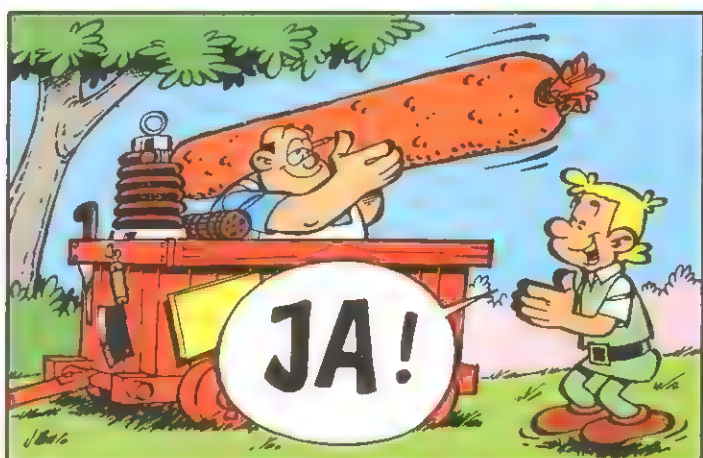
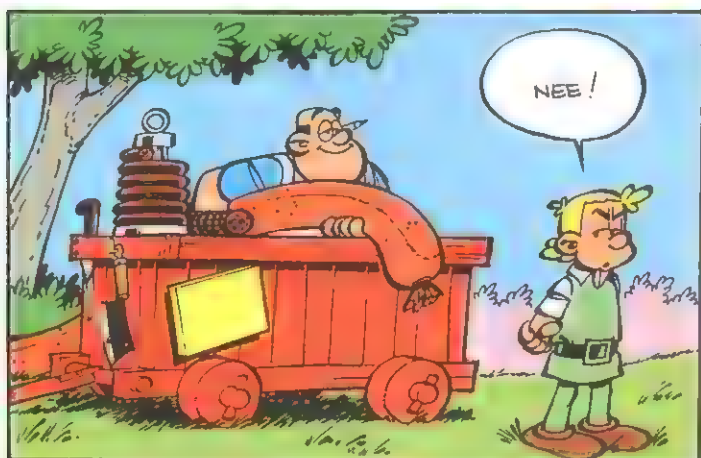
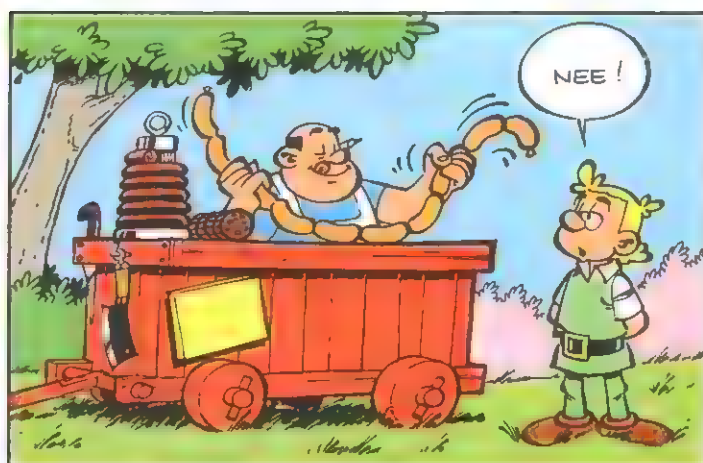
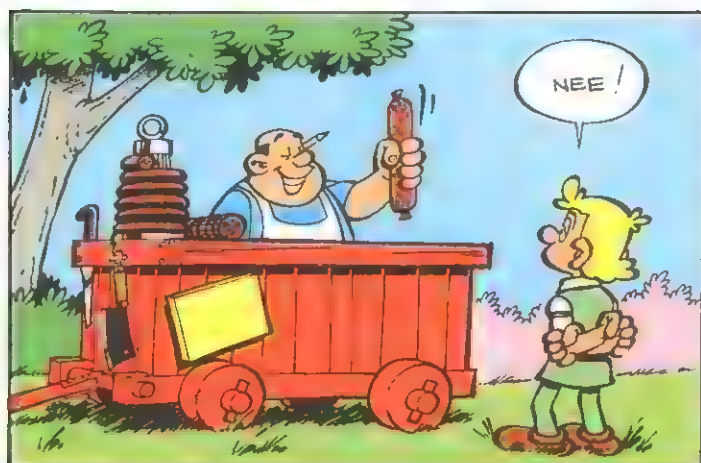

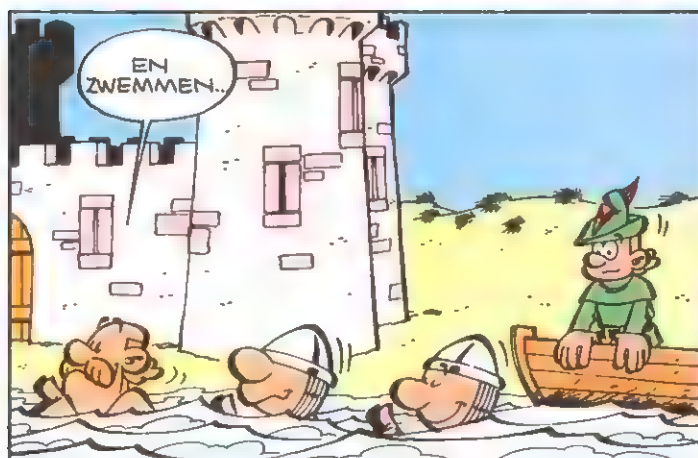

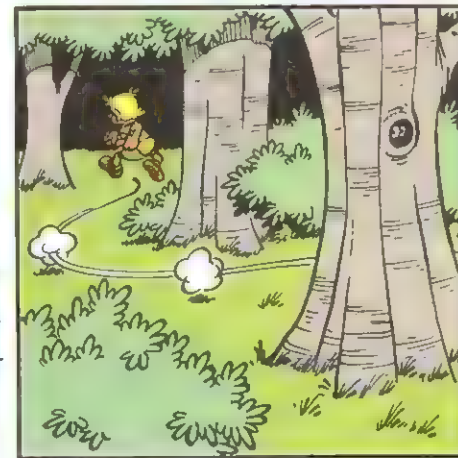
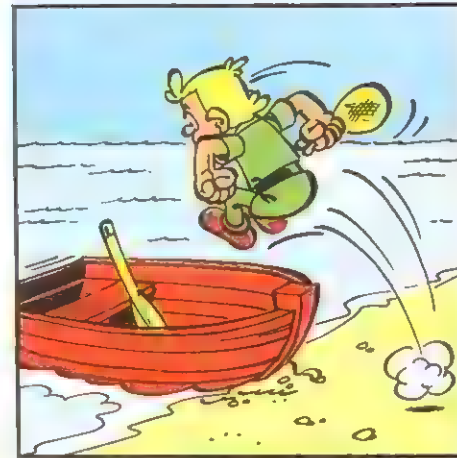
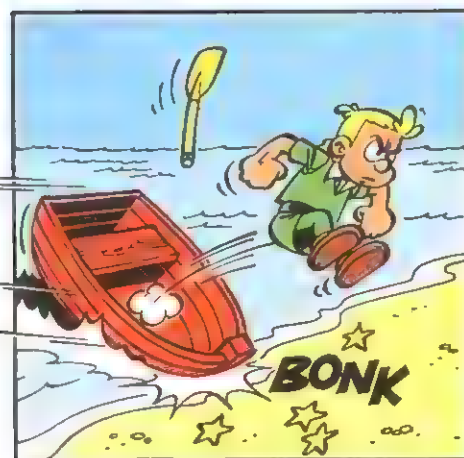
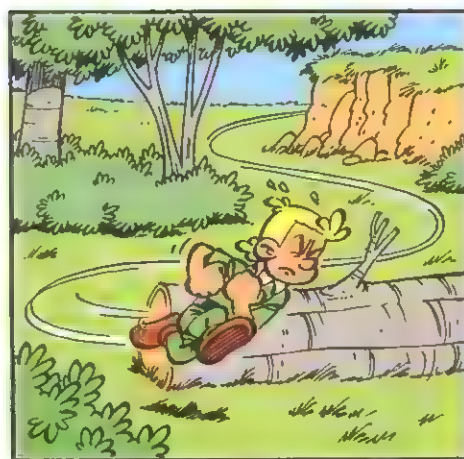

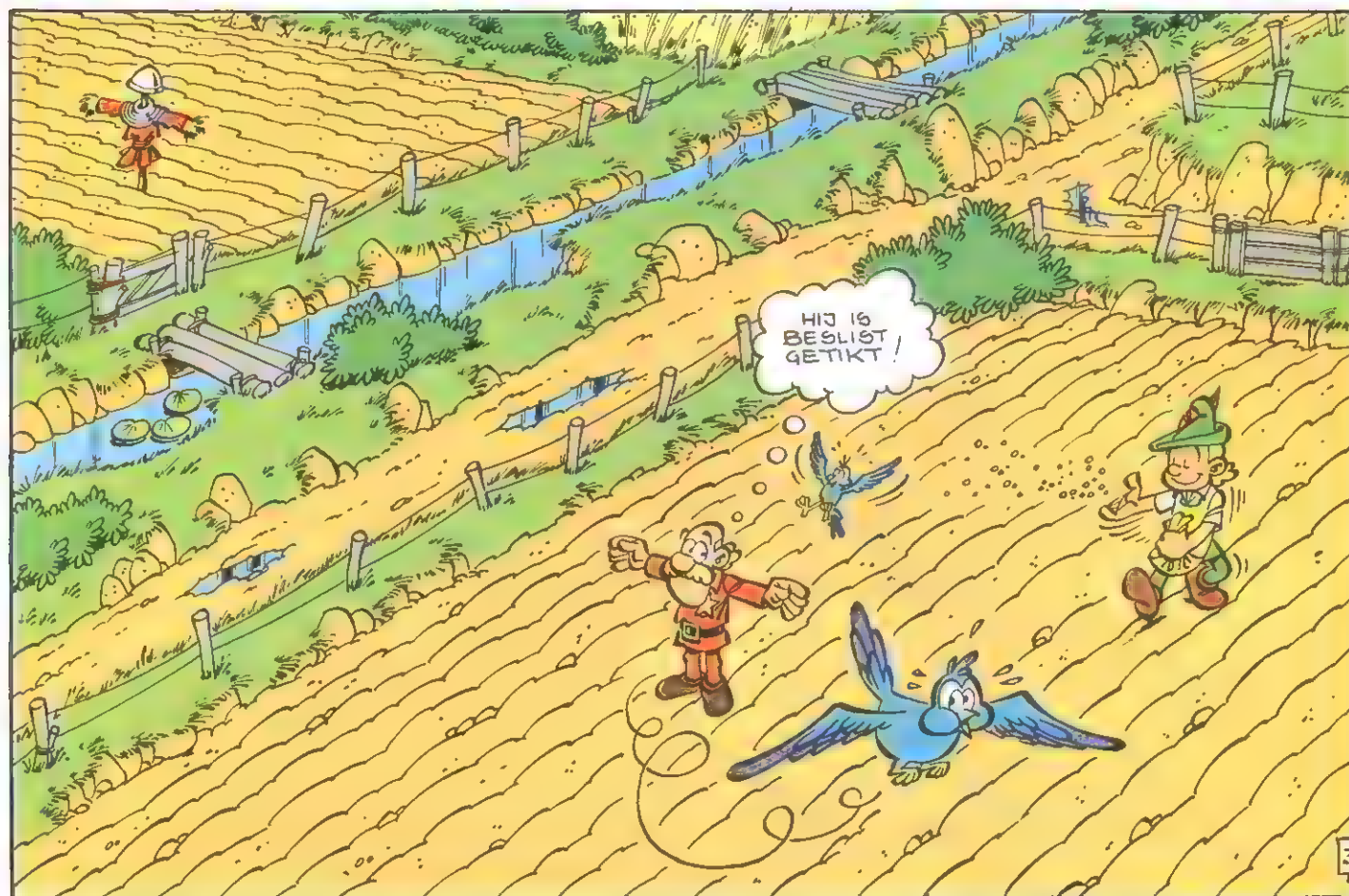

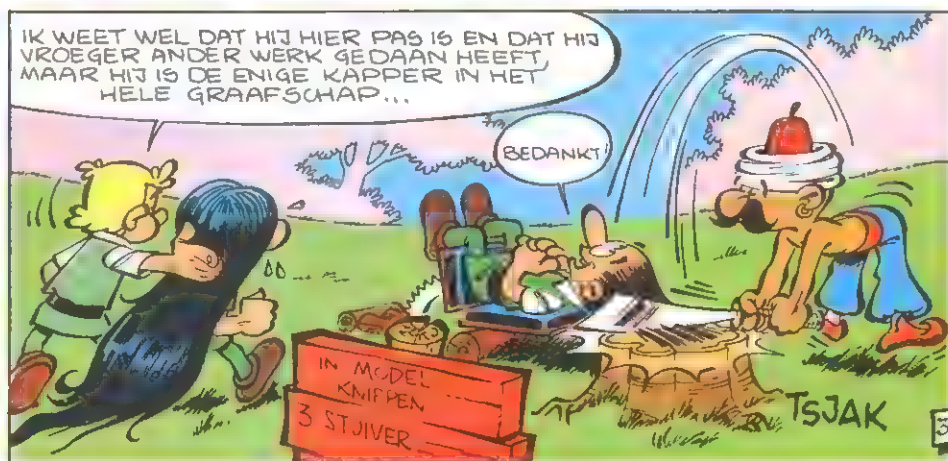
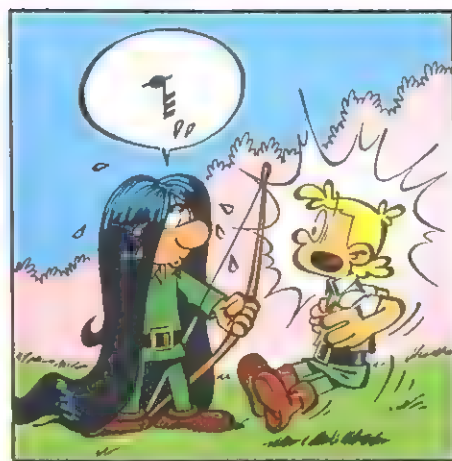

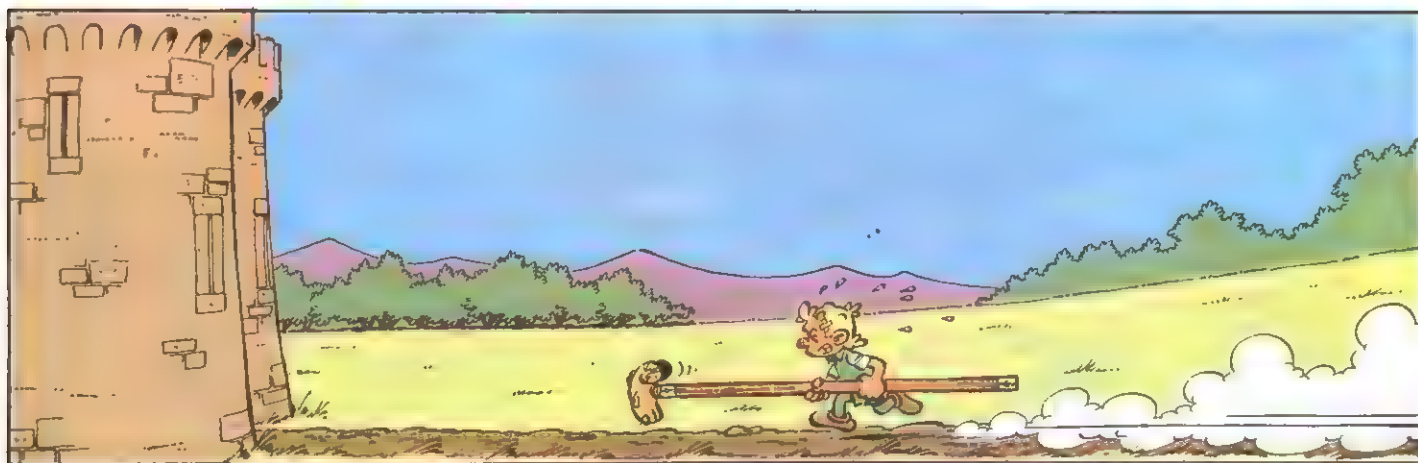
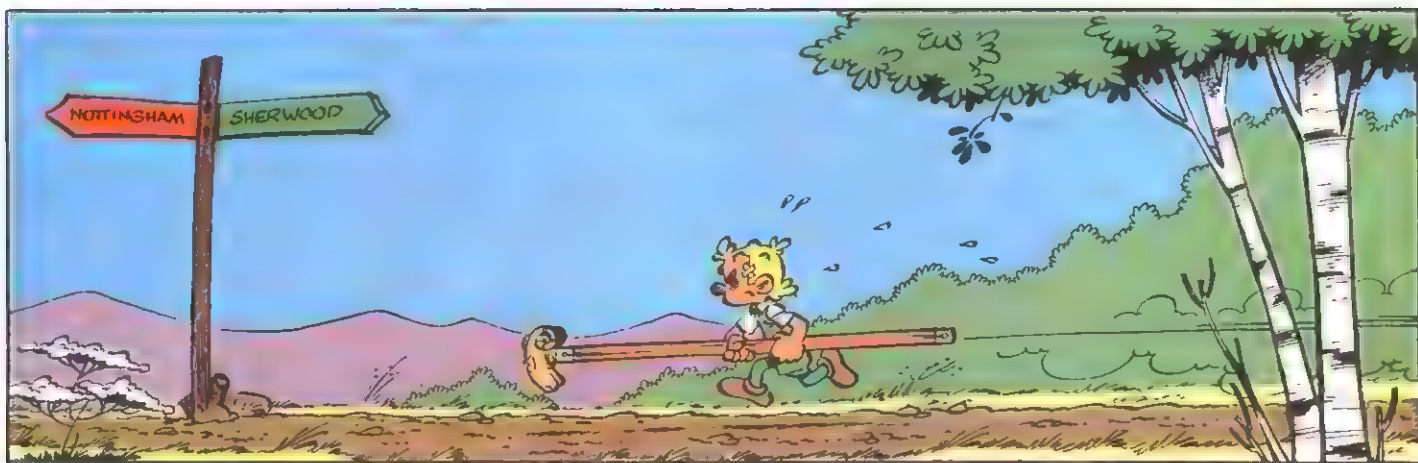

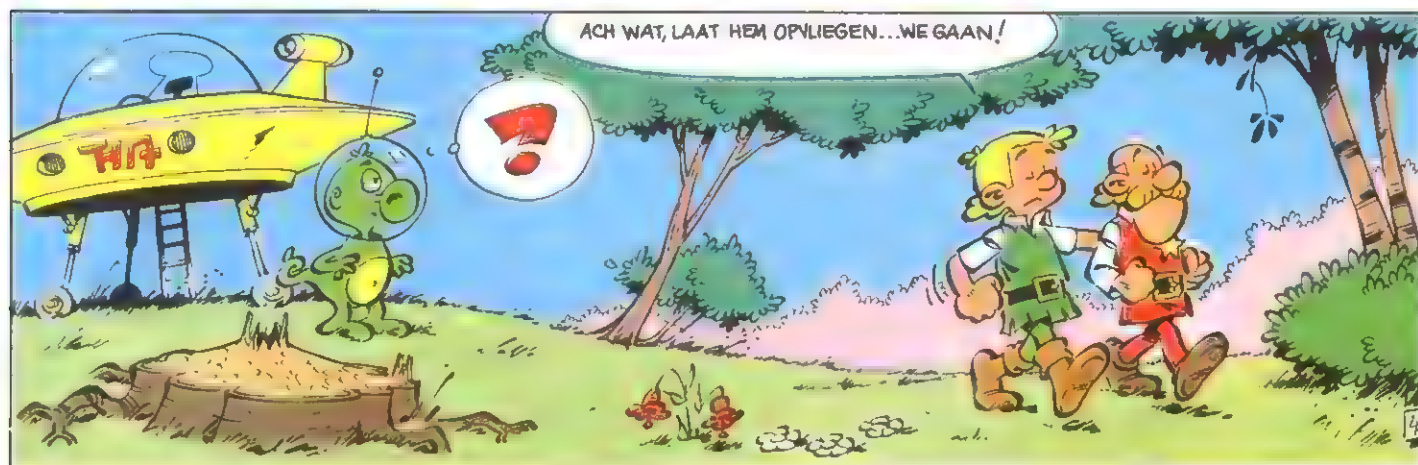

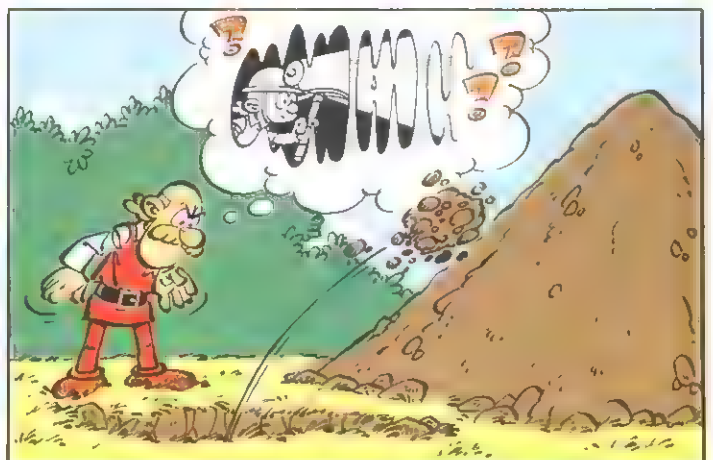
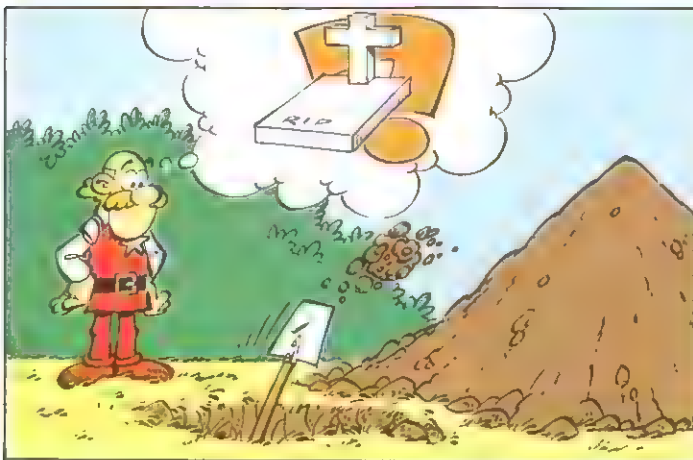
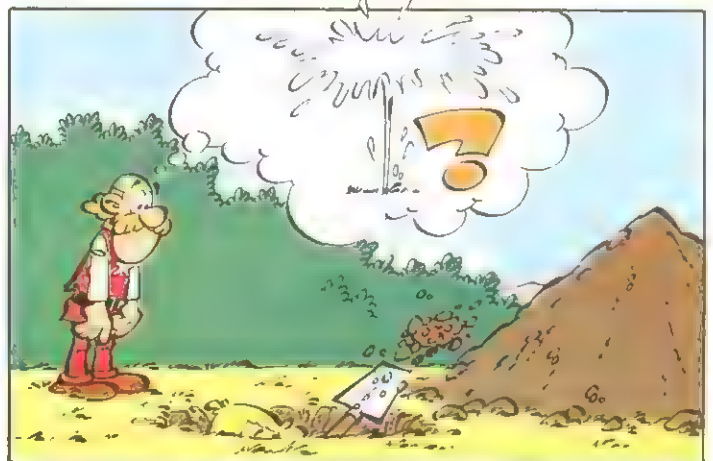
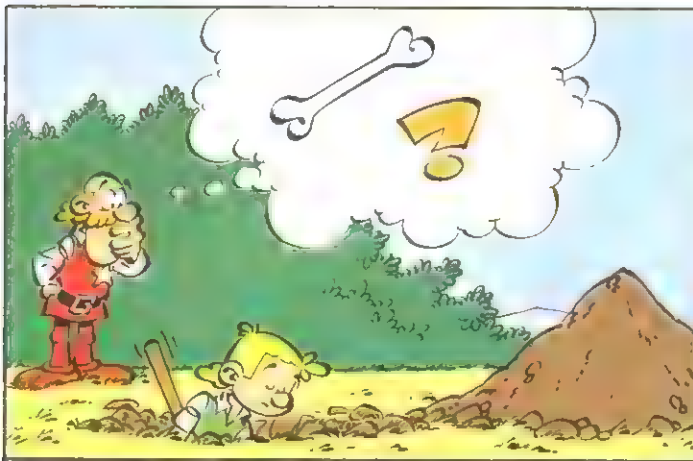
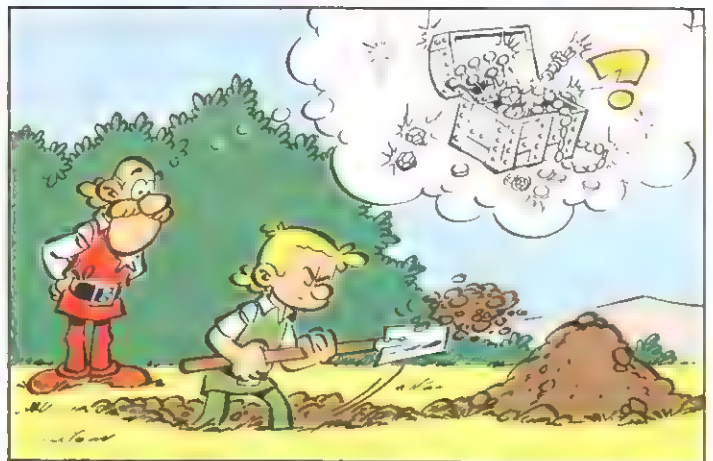
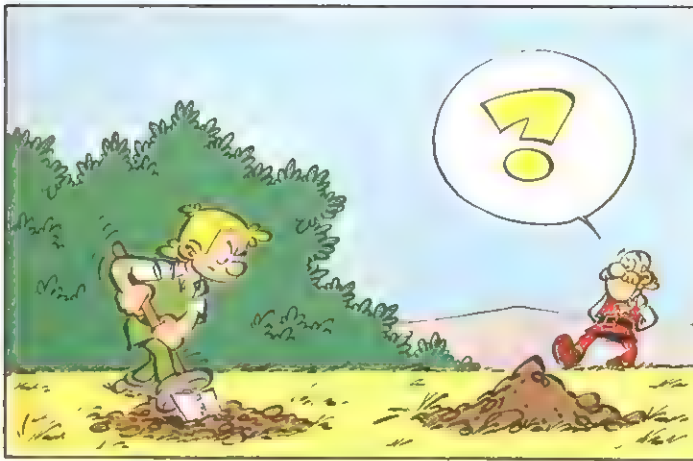

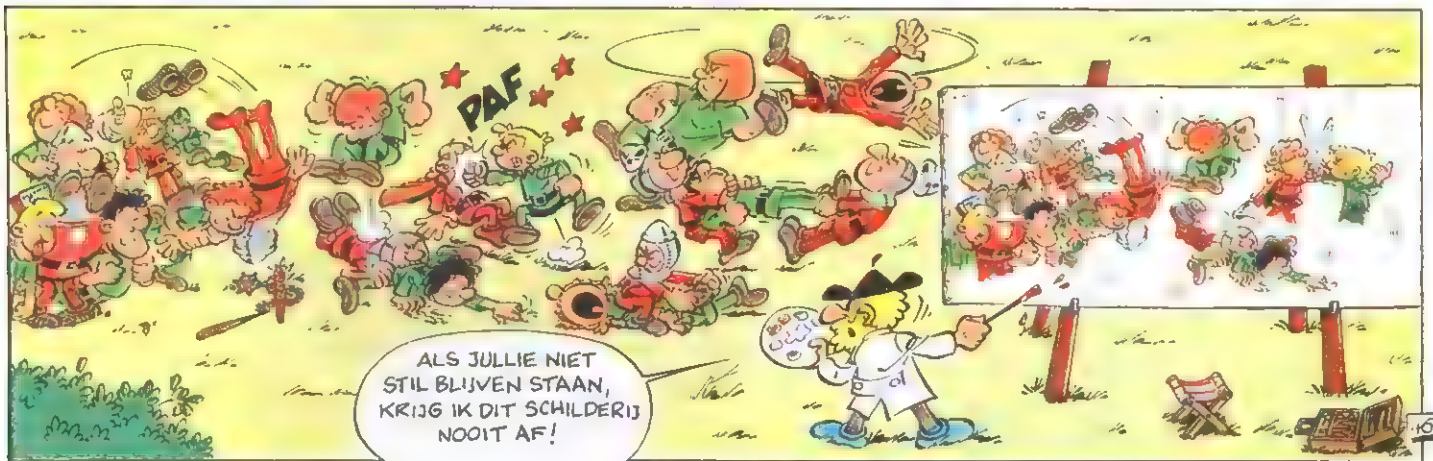
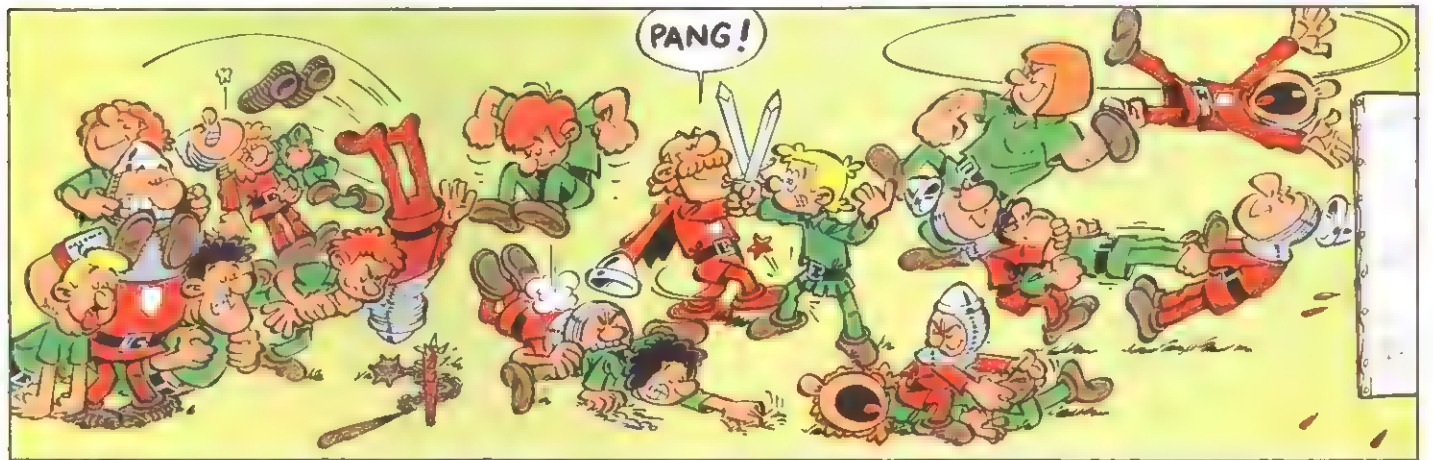
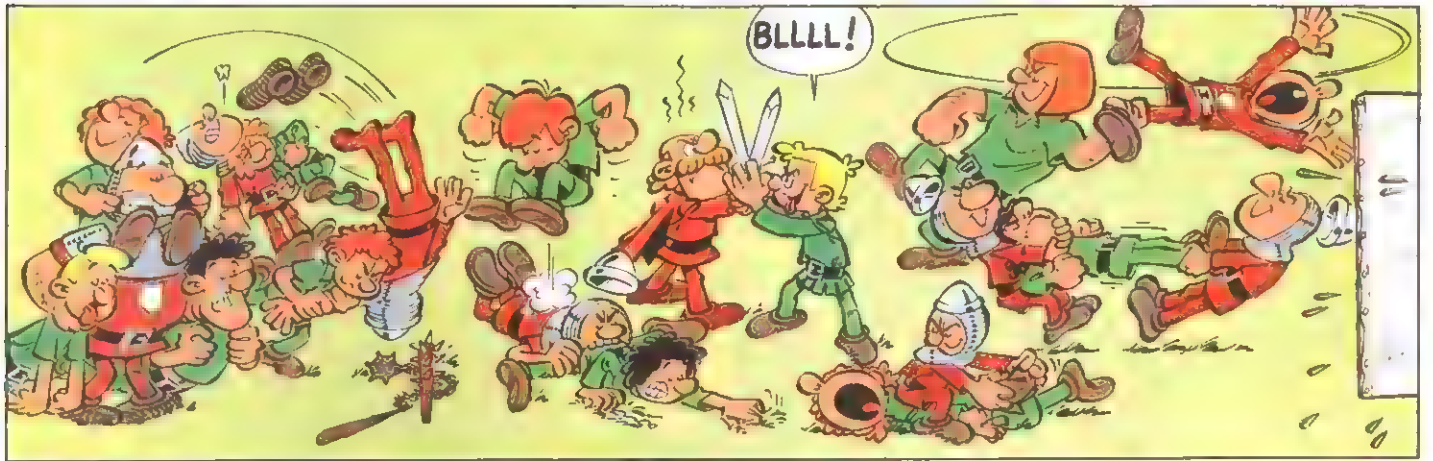
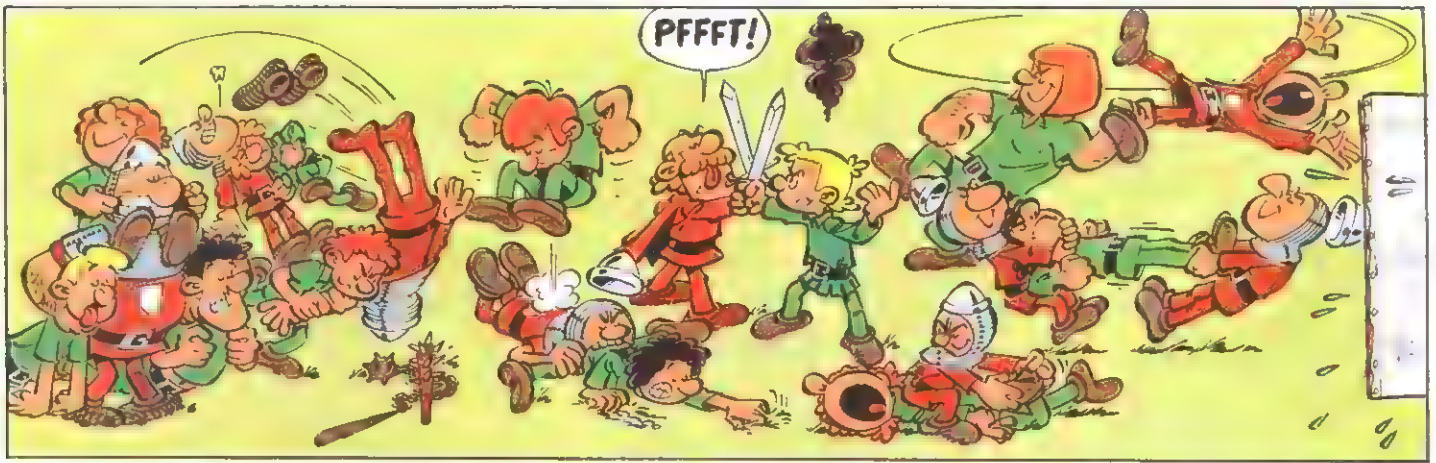

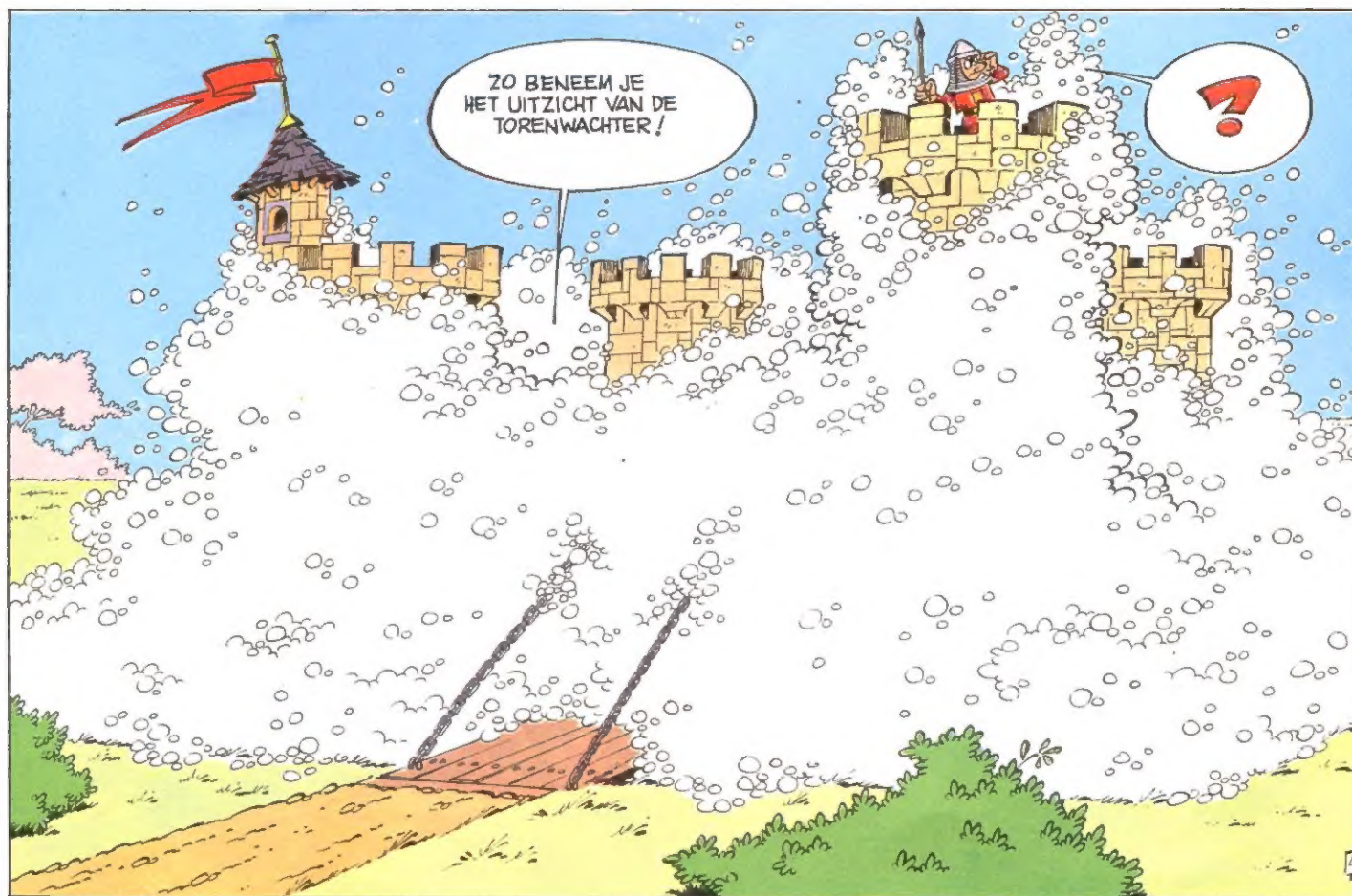
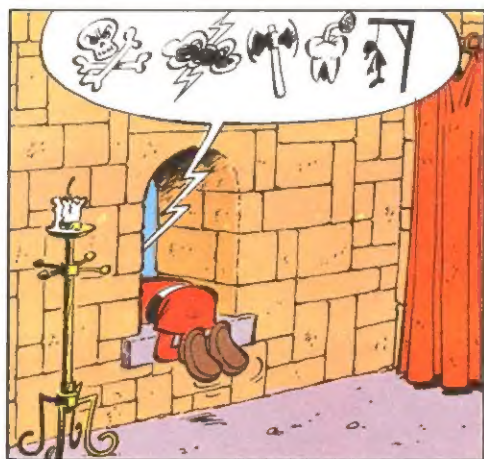

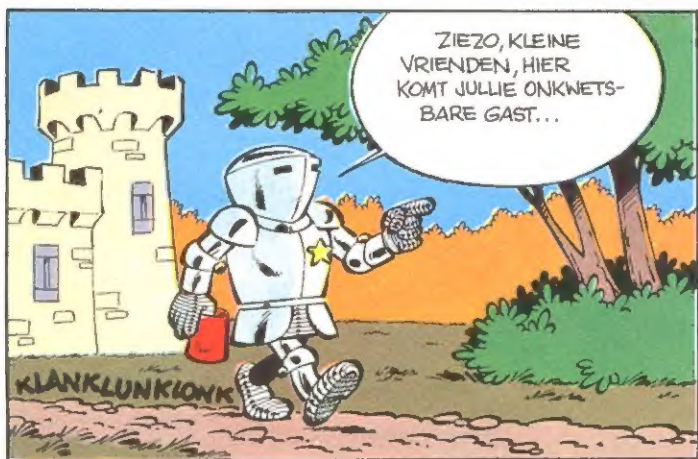
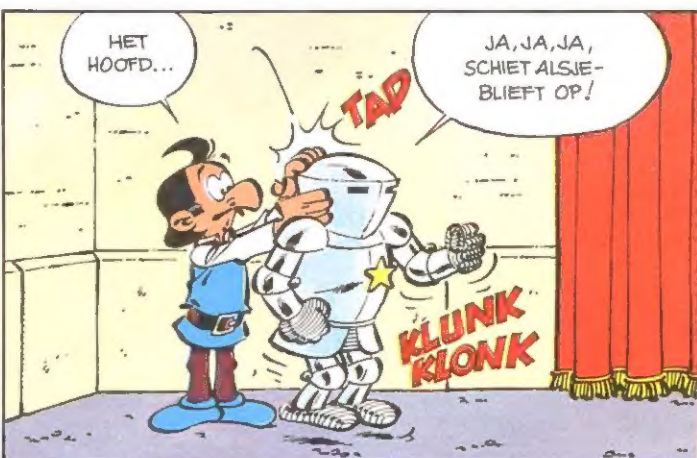

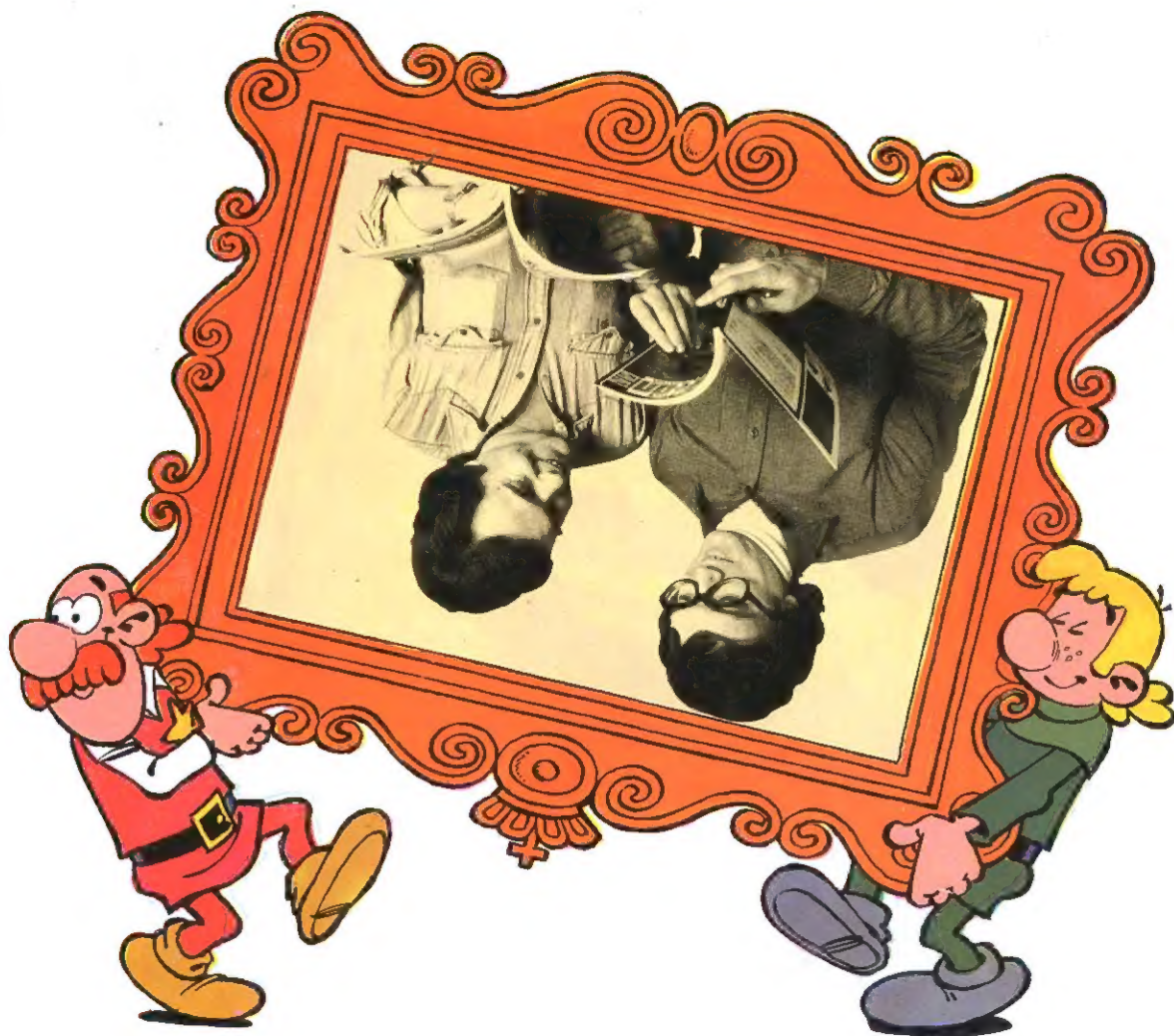

DE GROOT en TURK

Bob de Groot en Philippe Liégeois, beter bekend onder zijn pseudo-niemi Turk, maakten hun debuut in het weekblad KUIFJE met enkele complete verhalen.

In 1969 creëerden zij de held ROBIN HOED die een stijgend succes kent. In 1970 namen zij CLIFTON over en stuurden deze op-en-top Britse kolonel-detective op dolkomische avonturen uit. In 1975 publiceerden zij het eerste avontuur van LEONARDO.

REEDS VERSCHENEN

1. DE PRETMAKER
2. LAAT MAAR WAAIEN !...
3. "NOTTINGAG" !
4. VER VAN TIROL... !
5. BLIJ DAT J'ER BENT !
7. DE WANDELING DER ENGELSEN
8. HET LEVEN IS LIJDEN
9. KLETS MAAR RAAK !

SPECIAAL ROBIN HOED

SPECIAAL ROBIN HOED

Het derde lustrum. Vijftien jaar al amuseren Turk en de Groot ons met de wederwaardigheden van sheriff Alwill van Nottingham, voortdurend geplaagd door Robin Hoed, en het treurige middelpunt van een bont gezelschap acteurs van het tweede plan die daarom echter nog bepaald geen figuranten zijn.

Vijftien jaar. In die vijftien jaar is het uiterlijk van onze helden wel een beetje veranderd. De *Speciaal Robin Hoed* kan je een indruk geven van de weg die sindsdien is afgelegd en van het buitengewone meesterschap van de auteurs, vanaf de eerste pagina. En al kun je wel zeggen dat die eerste tekeningen nu een vleugje nostalgie opwekken, de humor die ze nog steeds kenmerkt is op geen stukken na verouderd.

9 789064 214776

ARTIKEL Nr 00628